

KYMENLAAKSON AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilun koulutusohjelma / Tekstiili- ja vaate suunnittelu

Elina Lassi

PLEATED LIFE – NAISTEN JUHLAVAATEMALLISTO

Opinnäytetyö kevät 2010

TIIVISTELMÄ

KYMENLAAKSON AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilu

LASSI, ELINA	Pleated Life – Naisten juhlavaatemallisto
Opinnäytetyö	40 sivua + 27 liitesivua
Työn ohjaaja	Yliopettaja Sinikka Ruuhonen
Toimeksiantaja	Siru Design, Siru Vainio
Kevät 2010	
Avainsanat	juhlapuku, muunneltavuus, irrotettavuus, käsityö, nahka

Opinnäytetyö käsittelee naisten juhlavaatemalliston suunnittelu- ja valmistusprosessia. Yhteistyökumppanina toimi kouvolaalainen ompelu- ja sisustuspalveluja tuottava yritys Siru Design. Malliston lähtökohtia olivat kohderyhmä, muunneltavuus sekä käsityö. Työn tavoitteena oli luoda muunneltava ja monikäyttöinen mallisto, jossa perusmekon ilmettä voidaan muunnella erilaisten irrotettavien osien avulla. Yksityiskohtia mallistoon on haettu reikäkuvioinnin avulla.

Opinnäytetyön tutkimusmenetelminä käytettiin kokeiluja ja niistä saatujen tulosten vertailua. Kohderyhmää on analysoitu saksalaisen sosiologin, Gerhard Schulzen elämysyhteiskunta-teoriaa hyödyntäen. Teoria koostuu erilaisista miljöistä ja siinä arvioidaan kuluttajaa lähtökohtaisesti tarpeiden ja arvojen perusteella.

Työssä tutkittiin erilaisia kiinnityssysteemejä ja niiden toimivuutta tässä mallistossa. Yhteistyökumppanilla on ollut suuri vaikutus työn lopputulokseen keskusteluiden ja haastatteluiden kautta.

Työn tuloksena on valmis juhlavaatemallisto, josta on valmistettu suurin osa protovaiheeseen. Materiaaleina on käytetty tavallisimpien juhlavaatemateriaalien, kuten satiinin ja sifongin ohella nahkaa.

ABSTRACT

KYMENLAAKSON AMMATTIKORKEAKOULU

University of Applied Sciences

Design

LASSI, ELINA

Pleated Life –Women’s Formal Dress Collection

Bachelor’s Thesis

40 pages + 27 pages of appendices

Supervisor

Sinikka Ruohonen, principal lecturer

Commissioned by

Siru Design, Siru Vainio

Spring 2010

Keywords

formal dress, modify, attachable, needle work,
leather

This bachelor’s thesis consists of the design and production process of a women’s formal dress collection. Siru Design from Kouvola was a partner in the realization of this work. The starting points of the collection were the target group, modifiability, and needle work. The aim of this work was to create a modifiable and versatile collection, where the look of the basic dress can be modified with different kinds of attachable parts. Detailing of the collection has been achieved with the use of patterned holes.

Experiments were conducted as part of the research for this work and the results were then compared. The research utilized Gerhard Schulze’s theory about environmental society in order to define the target group. Also explored in this work were different kinds of fastenings and their function in this collection. The co-operation partner has had a substantial influence on the final result through interviews and discussions.

The result of this work is a ready-to-wear formal dress collection, which has been produced the most part from prototypes. The fabrics incorporated within the designs include festive garment materials such as satin and chiffon, and also leather.

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	7
2 TYÖN TAVOITTEET	8
3 YHTEISTYÖKUMPPANI	10
4 MALLISTON LÄHTÖKOHTIA	10
4.1 Kohderyhmä	10
4.1.1 Elämysyhteiskunta-teorian taustaa	11
4.1.2 Kohderyhmän analysointi	12
4.2 Malliston käyttötarkoitus	15
4.2.1 Kansainvälinen pukukoodi	15
4.3 Materiaalit	16
4.3.1 Nahka	17
4.3.2 Muut materiaalit	17
4.4 Irrotettavuus ja muunneltavuus	18
5 SUUNNITTELU- JA VALMISTUSPROSESSI	18
5.1 Viikingit inspiraation lähteenä	19
5.2 Luonnokset	19
5.2.1 Mallien valinta	21
5.3 Nahan työstäminen	22
5.4 Kiinnityssysteemi	24
5.5 Valmistus	27
5.6 Valmis mallisto	32
6 LOPPUPÄÄTELMIÄ	33
LÄHTEET	36
KUVALUETTELO	39
LIITELUETTELO	40

LIITTEET

Liite 1	Ideakartta
Liite 2	Materiaalit ja hoito-ohjeet
Liite 3	Luonnoksia
Liite 4	Kuvia kokeiluista ja valmistusvaiheista
Liite 5	Kiinnityssysteemit
Liite 6	Esitekuvat
Liite 7	Tasokuvat
Liite 8	Poikkileikkauskuvat
Liite 9	Valokuvia

Keskeiset käsitteet

Juhlapuku/formal dress: Juhlavasta materiaalista tehty iän ja vartalon sekä omien mieltymysten mukaan joko peittävä tai avonainen puku (Lindfors & Paimela 2004, 73).

Muunneltavuus/modify: Asun ulkoista ilmettä voidaan muuntaa vaihtelemalla irrotettavia osia tai vaatekappaleita.

Irrotettavuus/attachable: Asuun voidaan lisätä tai poistaa siitä irrotettavia osia.

Käsityö/needle work: Jonkin asian valmistamista käsin; joko työkaluja käyttämällä tai pelkästään käsin muotoilemalla, kuitenkin käyttämättä täysin automatisoitua työtapaa.

1 JOHDANTO

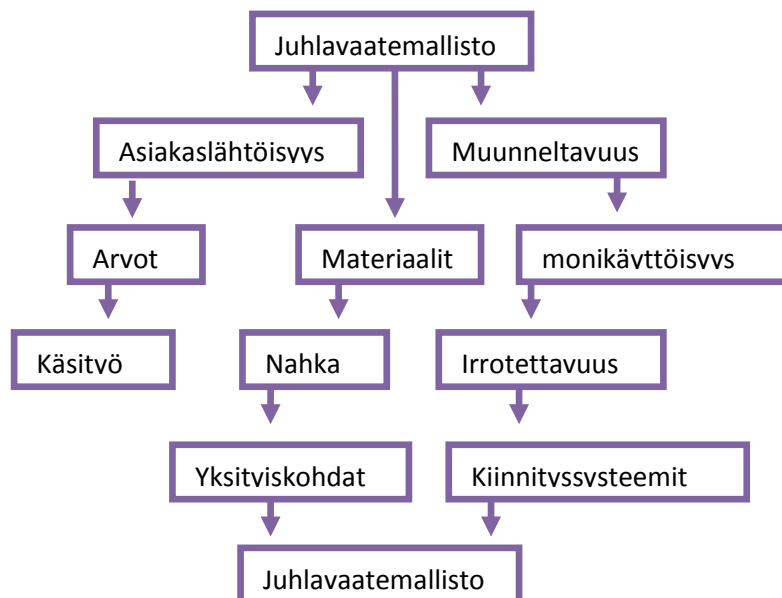
Opinnäytetyöni aiheena on naisten muunneltavan ja irrotettavia osia sisältävän juhlavaatemalliston suunnittelu ja toteutus. Opinnäytetyöni on tavallaan luonnollinen jatkumo syventävälle projektille, jonka tein aiemmin samalle yritykselle kuin opinnäytetyön nyt, Siru Designille, jonka omistaa Siru Vainio. Kohderyhmä on hyvin samankaltainen ja molemmissa töissä painoarvo on käsitäilyllä. Näkökulma tässä työssä on eri ja tietysti lähtökohdatkin. Opinnäytetyön aihe syntyi yhteistyökumppanin kanssa keskustellessamme, hänen mielestään juuri tämänkaltaiselle mallistolle olisi tarvetta. Olen tehnyt kyseisen yrityksen kanssa yhteistyötä paljon erilaisissa projekteissa aikaisemmin ja toivotavasti tulen tekemään myös tulevaisuudessa. Olen ollut työharjoittelussa Vainion opissa useammankin kerran. Tällä tavoin yrityksen toiminta ja itse ihmiset ovat muodostuneet minulle tutuiksi. Yhteistyötä on siis hyvä jatkaa.

Olen ollut jo pidemmän aikaa kiinnostunut nahasta materiaalina ja sen eri työstömahdollisuuksista. Opinnäytetyössä sain hyvin vapaat kädet niin mallien kuin materiaalienkin suhteen. Tämä tietysti innostaa, mutta tekee myös työstä omalla tavallaan haastavan, koska mahdollisuuksia on rajattomasti. Yhteistyökumppani määritteli kohderyhmän, lyhyesti sanottuna varakkaat aikuiset naiset, joka on mielestäni erittäin kiitollinen siinäkin mielessä, että voin käytännössä suunnitella mitä vain. Kustannuksilla tai kaupallisuudella ei ole suurta painoarvoa tässä työssä. Mallisto on mittatilausmallisto, eikä sitä olisi tarkoituskaan myydä tusinatavarana. Kohderyhmä mahdollistaa myös arvokkaampien materiaalien käytön, joten tässä mielessä kustannukset eivät ole niin oleellisia.

Irrotettavuus ja muunneltavuus ovat mielestäni mielenkiintoisia ja tarkemman tutkiskelun arvoisia aiheita. Muunneltavuus lisää huomattavasti vaatteen käytömahdollisuuksia erityisesti juhlatilaisuuksissa. Siitä johtuen halusin tutkia millä tavoin suunnittelen monikäyttöisen juhlavaatemalliston.

2 TYÖN TAVOITEET

Opinnäytetyöni konkreettisena tavoitteena on luoda muunneltava juhlavaatemallisto naisille. Malliston tarkoituksena on vastata kohderyhmän tarpeeseen monikäyttöisestä juhlavaatteesta, jossa samaa perusmekkoa voi käyttää useamman kerran irrotettavia osia vaihtamalla. Yhtenä tavoitteena oli selvittää, minkälainen kiinnityssysteemi on käytännöllisin ja tarvittaessa myös huomattomien irrotettaville osille, unohtamatta ulkonäköä. Viitekehuksesta selviää työssä painottuvat tekijät (Kuva 1.). Aikataulu on tässäkin projektissa merkittävässä osassa, sillä se on varsin tiukka ja tarkoitus on pysyä siinä ja jopa saada työ valmiiksi hiukan etuajassa. Muita tavoitteita ovat kehittyminen ammatillisesti niin suunnittelijana kuin ompelijana sekä saada mallisto vähintään sille tasolle, että pienellä jatkokehittelyllä se olisi myyntikelpoinen. Minulla on myös vakaa aikomus ehtiä valmistamaan mahdollisimman paljon malliston tuotteista vähintään ensimmäiseen protovaiheeseen.

Kuva 1. Viitekehys

Opinnäytetyön painotus on produktiivinen, sillä työn tuloksena syntyy valmis mallisto. Suunnittelulla ja valmistuksella on suuri osuus työssä. Pääpaino on suunnittelussa, mutta haluan panostaa myös valmistukseen. Yhteistyökumppani on myös merkittävässä roolissa tässä projektissa. Hän viimekädessä valitsee lopulliset mallit ja vaikuttaa työhöni koko projektin ajan. Työn raportointiin ja dokumentointiin on varattu aikaa samassa suhteessa kuin edellisiin.

Tutkimusongelmat ja metodit

Pääongelmana opinnäytetyössä on: Kuinka suunnittelen näyttävän juhlavaatemalliston, jossa peruspuvun ilmettä voidaan muuntaa irrotettavien osien avulla?

Alaongelmia ovat: Miten saan asusteista irrotettavia niin, että kiinnityssysteemi on huomaamaton ja kestävä? Kuinka yhdistelen keskenään erilaisia materiaaleja? Kuinka suunnittelen mallistosta kohderyhmän tarpeita vastaavan?

Analysoin kohderyhmää Gerhard Schulzen elämysyhteiskunta-teoriaa hyödyntäen. Selvitin teorian avulla kohderyhmän tyyliä, arvoja ja tarpeita. Kokeilujen avulla selvitin materiaalien yhdistelyyn ja niiden työstämiseen sekä kiinnitettävyyteen liittyviä kysymyksiä. Kokeellinen tutkimus on systemaattista ja kontrolloitua havaintojen tekoa. Opinnäytetyössäni käytin kvasikokeellista menetelmää, joka muistuttaa varsinaista kokeellista menetelmää, mutta sen pyrkimyksenä ei ole kontrolloida kaikkia asiaan kuuluvia muuttujia (Anttila 2000, 246, 380–381). Käytin vertailua kokeilujen analysoinnissa ja kiinnityssysteemien valinnassa. Vertailua käytettäessä etsitään ja tarkastellaan aineiston yksilöitä tai tapauksia, jotka selvästi kuuluvat samaan lajiin, mutta kuitenkin jollakin tavalla eroavat toisistaan (Routio 1997, 95). Dokumentointimateriaalina toimivat valokuvat työn eri vaiheista ja kokeiluista sekä kuvakollaasit ideoiden pohjalta. Olimme lähes jatkuvassa vuorovaikutuksessa yhteiskumppanin kanssa, joten yhteistyökumppanin haastattelut ja käymämme keskustelut toimivat myös merkittävänä tiedon lähteenä.

3 YHTEISTYÖKUMPPANI

Yhteistyökumppani on kouvolaalainen ompelu- ja sisustuspalveluja tuottava yritys Siru Design. Siru Vainio on perustanut yrityksen vuonna 1998. Samoissa tiloissa toimii kaksi eri yrittäjää omilla toiminimillään, Vainion lisäksi Riikka Ikäläinen. Yrityksessä tehdään vaatetuksen ja sisustustekstiilien ohella myös sisustussuunnittelua. Työtilat sijaitsevat Salpausselänkadulla Kouvossa. Yrityksen Internet-sivut löytyvät osoitteesta: <http://www.sirudesign.fi>. Yrityksessä tehdään hyvin erityyppisiä töitä: erikoistöistä korjausompeluun. Erikoistöitä ovat esimerkiksi esiintymisasut, moottoripyörän satulan sekä autonpenkin päälliset. Sisustustekstiilien osuus on noin puolet vaatetuksesta. Useimmiten tehdään tyynynpäällisiä, peitteitä ja verhoja. Siru Design haluaa panostaa ammattitaitoon ja laadukkuuteen niin materiaaleissa kuin työn jäljessä, asiakaspalvelu on myös erittäin tärkeässä roolissa. (Vainio 11.2.2010.)

Siru Designin asiakaskunta koostuu erityyppisistä asiakkaista. Suurin asiakasryhmä ovat naiset, jotka eivät löydä kaupoista itselleen juhlatilaisuuksiin tai muihin tilaisuuksiin soveltuvaa vaatetusta. Halutaan persoonallisia, istuvia ja yksilöllisiä vaatteita. Ikähaarukka on varsin laaja. Nahkatuotteille riittää myös kysyntää. Asiakkaina on myös miehiä, jotka useimmiten korjauttavat esimerkiksi pukua. (Ikäläinen & Vainio 11.2.2010.)

4 MALLISTON LÄHTÖKOHTIA

4.1 Kohderyhmä

Liina Puustinen toteaa kirjassaan Kuluttajamuotti (2008, 117) kohderyhmän määrittelyä pidettävän kampanjan suunnittelun keskeisimpänä asiana. Puustinen käsittelee kirjassaan lähinnä mainontaa, mutta mielestäni se on täysin sovellettavissa myös vaatetusalan piiriin. Olen samaa mieltä kohderyhmän määrittelyn tärkeydestä. Ensin on asiakas ja tarve, sitten vasta tuote.

Opinnäytetyöni kohderyhmänä ovat noin 30–45-vuotiaat naiset. Ikä ei ole ratkaiseva tekijä, mutta ainakin suurin osa kohderyhmästä sijoittuu mainittuun

ikähaarukkaan. Kohderyhmä on yhteistyökumppanin määrittelemä. Tällainen kohderyhmä olisi Siru Designille ideaali käsityön ja ammattitaidon suuren arvostuksen takia. Heidän kohderyhmänsä koostuu myös muun tyyppisistä asiakkaista tämän ohella. Analysoin kohderyhmää saksalaisen sosiologi Gerhard Schulzen elämisyhteiskunta-teoriaa hyödyntäen.

4.1.1 Elämisyhteiskunta-teorian taustaa

Schulzen teorian mukaan kaikki elävät elämisyhteiskunnassa, lähtökohtana on tavallinen kuluttaja ja arjen estetiikka. Teoriassa merkittävässä osassa on sodanjälkeinen modernisaatioprosessi, jolloin tapahtui kulttuurisia ja yhteiskunnallisia muutoksia. Näistä on kehittynyt runsauden yhteiskunta ja suuri elintason nousu. Elämisyhteiskunta tarkoittaa sosiaalisista miljöistä muodostuvaa kulutusyhteiskuntaa, jossa yksilö on pikemminkin valitsija kuin vaikuttaja. Mielikuvat ovat merkittävässä osassa. (Noro 1995, 121–122.) Elämisyhteiskuntateorian olemusta kuvaa mielestäni valaisevasti seuraava lause: *Elämisyhteiskunnassa keskitymme olemiseemme ja eksistentiaalinen tilanteemme on enemmän rikkaan kuin köyhän* (Noro 1995, 123).

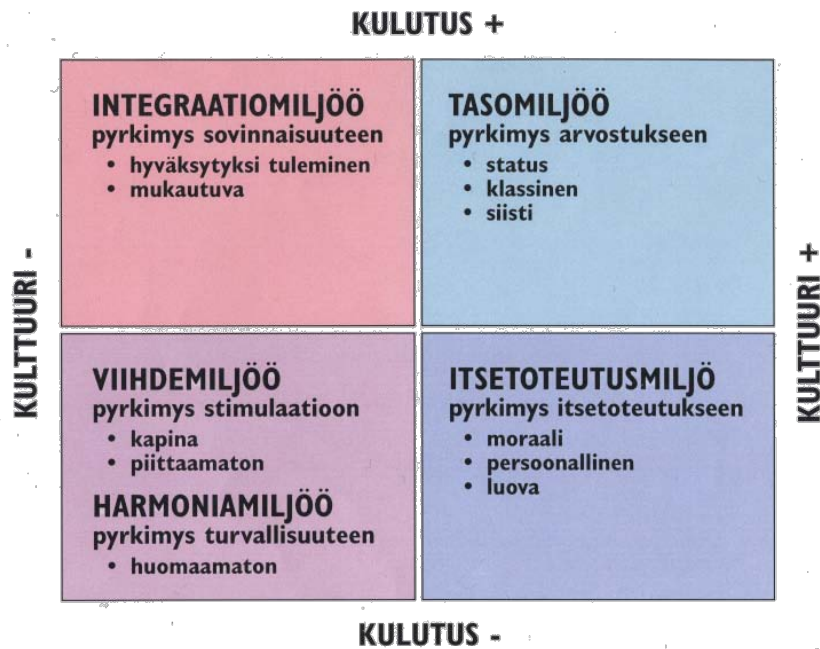
Elämisyhteiskunnassa eri kulutusluokkia eli miljöitä on viisi: taso-, harmonia-, integraatio-, itsetoteutus- sekä viihdemiljöö. Miljööt kuvastavat tietynlaista elämäntyyliä. Teoria lähtee liikkeelle rutiineista arkipäivän episodeissa, joissa kulttuuristen objektien ja tapahtumien kulutus tapahtuu. Skeemat ovat kollektiivisia elämysrutiineja, näitä ovat korkeakulttuuri-, triviaali- sekä jänniteskeema. Miljööt syntyvät skeemojen yhdistelyistä, miljöitä täydennetään koulutuksella sekä ikämuuttujalla. Teorian lopputulemana on sosiaalisia miljöitä, joiden esitys perustuu pääasiassa kulttuurituotteiden kulutuksen tutkimukseen täydennettyinä joillakin taustamuuttujilla. (Noro 1995, 124–137.)

Schulze syventää vielä näkemystään teoriastaan näyttämöillä ja elämismarkkinoilla. Näyttämöt ovat tiheitä lokaalisia yleisöjä, joissa erityisesti itsetoteutuksen miljöö tulee näkyväksi. Näyttämöt mahdollistavat samankaltaisen seuraalon, oppivan vertailun ja jopa jäljittelyn. Elämismarkkinoilla tarkoitetaan

paikkaa, jossa elämysten tarjonta ja kysyntä kohtaavat. (Noro 1995, 130–131.)

4.1.2 Kohderyhmän analyysi

Kohderyhmä sijoittuu tasomiljööseen. Schulzen ja Bourdieun teorioita mukail-
len muodostetussa nelikentässä käy ilmi eri miljöiden eroavaisuudet sekä nii-
den suhde toisiinsa (kuva 2.). Kohderyhmä sijoittuu tasomiljöö-kentän ylälai-
taan melko keskikohdille. Se tarkoittaa kohderyhmän omaavan kulttuurista
pääomaa sekä myös kulutuksen olevan melko korkealla.

Kuva 2. Schulzen ja Bourdieun teorioita mukaillen muodostettu nelikenttä. Mitä kauemmas keskikohdasta henkilö asettuu, sitä selvemmin hän ottaa etäisyyttä muiden kenttien edustajiin. (Ruohonen 2002, 4)

Tyypillinen kohderyhmän edustaja on itsevarma, aktiivinen ja sivistynyt. Hän on korkeasti koulutettu, varakas ja työssäkäyvä. Hän on avioliitossa ja perheeseen kuuluu mahdollisesti myös pari lasta. Tasomiljööön tyypillinen edustaja on yli 40-vuotias, mutta mielestäni iällä ei ole suurtakaan merkitystä. Sinikka

Ruohonen (2002, 42) toteaa, että tyyliässä ei ole niinkään oleellista se, mikä näkyy ulospäin, vaan mikä saa ilmiön aikaan. Enemmän merkitsevät ihmisen tarpeet ja arvot. Tänä päivänä ikä ei ole ollenkaan oleellinen asia määriteltäessä tyyliä.

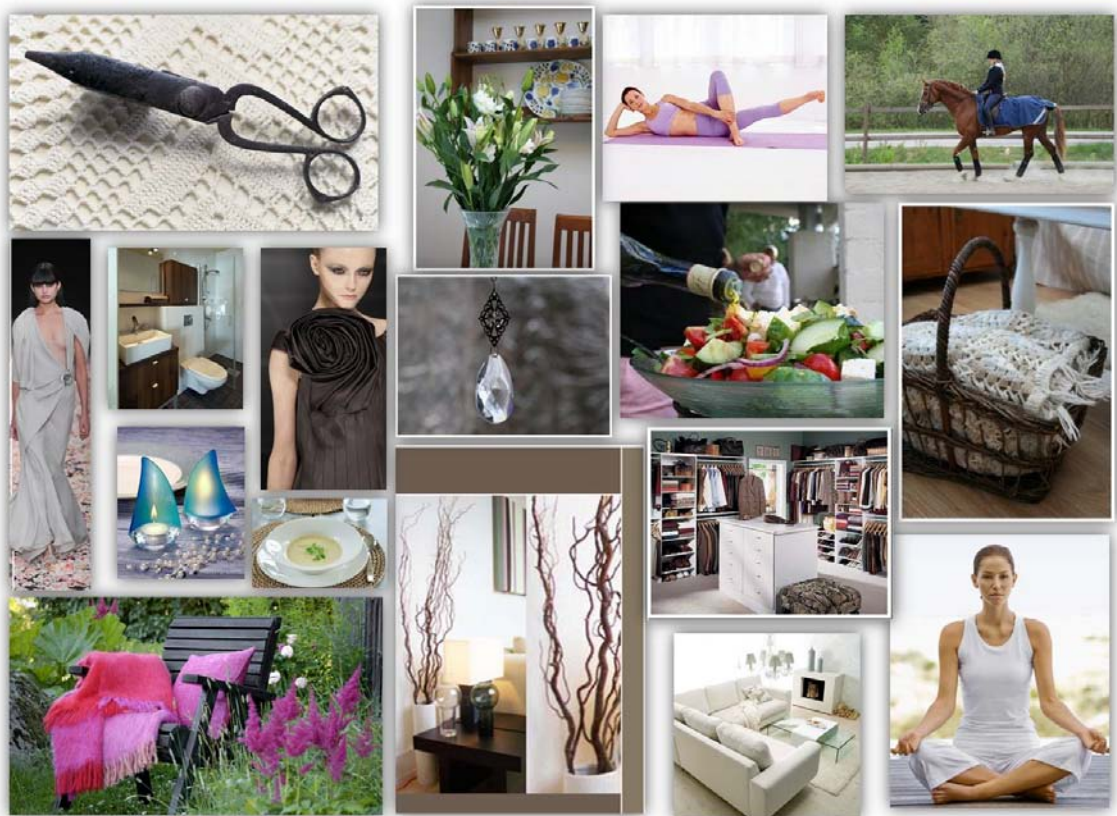
Arkipäivän esteettisistä skeemoista tasomiljöön edustajalle korkeakulttuuriskeema on läheinen (Noro 1995, 132). Kohderyhmän edustaja on kiinnostunut teatterista ja nykytanssista. Hän harrastaa joogaa, golfia, silloin tällöin ratsastusta, pitää lukemisesta sekä hyvästä ruuasta. Hän asuu kaupungissa. Hän pitää sisustamisesta, mutta on kuitenkin melko käytännönläheinen. Hän arvostaa vanhoja esineitä, joilla on tunnearvoa. Hänellä on pieni, näppärä ja vähän kuluttava kaupunkiauto. Korkeakulttuuriskeema ei poissulje muita skeemoja, myös jännite- ja triviaaliskeemoista löytyy tyypillisiä tunnusmerkkejä kohderyhmään kuuluvalla. Kohderyhmä esimerkiksi pitää ravintolassa käymisestä sekä naistenlehtien lukemisesta. (Ruohonen 2002, 45.)

Kohderyhmän edustajan pukeutumistyyli on melko yksinkertainen ja tyylikäs, rento, mutta toisinaan muodollinen. Hän pitää erityisesti kauniista yksityiskohdista ja laadukkaista materiaaleista. Hän pitää melko neutraaleista väreistä pukeutumisessa ja sisustuksessa. Pienet väriäiskät piristävät kuitenkin siellä täällä. Kohderyhmän edustaja ei kavahda rohkeampaa tai graafisempaa linjaa. Hän ymmärtää käsityönarvon ja on valmis maksamaan siitä - mieluummin laadukas ja pitkäikäinen tuote kuin yhden sesongin muotiluomus. Nämä eivät tietenkään poissulje toisiaan. Arto Noro (1986, 12–13) toteaa Georg Simmeliä mukaillen muodin olevan tietty sosiaalinen muoto. Muoti on ohimenevää ja käsistä karkaavaa. Herääkin kysymys miksi edes yrittää tavoitella jotakin niin tavoittelemattomissa olevaa ja kertakäyttöistä? Kohderyhmä ei ainakaan tietoisesti pyri kulkemaan muodin mukana. Toisaalta varmasti kukaan ei pysty siltä täysin välttymään.

Kohderyhmän edustaja arvostaa vaatteiden muunneltavuutta ja uudelleenkäytettävyyttä. Hänen mielestään ei ole järkevää ostaa jokaiseen tilaisuuteen uutta asua, vaan pyrkiä käyttämään vanhaa asua uudelleen. Hänellä on ”silmiä” nähdä toimiiko tai istuuko vaate. Kohderyhmän edustaja ei välttämättä

ainakaan kovin tietoisesti ole ekologisimmasta päästä, mutta kuitenkin monet arvot ovat ”kohdallaan” sen suhteen. Kohderyhmälle on tärkeää olla vuorovaikutuksessa ihmisten kanssa. Työ on tärkeä asia perheen ohessa. Kohderyhmän edustaja tekee jonkin verran työmatkoja ulkomaille, mikä on osaltaan kasvattanut sivistyksen tasoa. Perhe sekä koti-illat työn päätteeksi ovat hänelle tärkeitä. Hän ei ostele juuri lainkaan turhia asioita eikä tee kovin usein heräteostoksia. Hän panostaa laadukkaisiin ja kauniisiin esineisiin ja asioihin. Hän on järjestelmällinen ja haluaa asioiden olevan kunnossa.

Kaikilla kolmella skeemalla, joita voidaan kutsua myös tyylityypeiksi, on kolme merkitystä kullakin – nautinto, distinktio ja elämänfilosofia. Nautinto on näistä ensisijainen, muiden ollessa sekundaarisia. Korkeakulttuuriskeeman nautintona on kontemplaatio eli syvälinen mietiskely. (Noro 1995, 124–125, 132.)

Kuva 3. Kuvakollaasi kohderyhmän elämäntavoista.

Kuvakollaasin (kuva 3.) sekä kohderyhmän elämäntapojen, arvojen ja tarpeiden analysoinnin perusteella avainsanoja mallistonsuunnitteluun mielestäni ovat: laadukas ja ammattitaitoinen, kaunis, itsevarma ja rohkea, muttei liian huomionhakuinen, tyylikäs, hillitynvärinen sekä selkeälinjainen.

4.2 Malliston käyttötarkoitus

Malliston on tarkoitus olla näyttävä, mutta ei kuitenkaan liian yliampuva. Mallisto on tyyliältään melko yksinkertainen ja siihen on yksityiskohdilla tuotu mielenkiintoisuutta. Mallisto on suunniteltu juhlakäyttöön. Muunneltavuuden ansiosta mallistoa on mahdollista soveltaa erityyppisiin tilaisuuksiin. Päällimmäisenä käyttötarkoituksena ovat erilaiset seminaareihin liittyvät iltatilaisuudet, illalliset ja cocktailtilaisuudet, ei niinkään frakkitilaisuudet. Frakin vaatiessa rinnalleen täyspitkän puvun, tämä mallisto ei sisällä sellaisia asuja. Muita tilaisuuksia ovat häät, syntymäpäivät, valmistujaisjuhlat, seurapiiritapahtumat ja edustusjuhlat. Toisin sanoen mallisto soveltuu hyvinkin monenlaisiin tilaisuuksiin.

Malliston suunnittelussa on myös huomioitu erilaiset vartalotyypit. Valmis mallisto tulee sisältämään osia, jotka korostavat vartaloa eri tavoilla. Esimerkiksi leveälanteinen voi korostaa olkalinjaa boleron tai yksityiskohtia sisältävän kauluksen avulla. Vastaavasti mallistosta löytyy myös leveäharteiselle soveltuvia osia perusmekon rinnalle. Malliston materiaalivalinnat käyvät monentyyppiselle vartalolle. Maitokahvin värinen satiini ei välttämättä sovellu kaikille, mutta sen sijaan mallistosta voi valita samasta mallista mustan kreppiversion, joka on huomattavasti armeliaampi monessa suhteessa. Mallisto sisältävää myös laskeutuvia materiaaleja, jotka sopivat monentyyppisille vartaloille. (Salovaara 2005, 102–109.)

4.2.1 Kansainvälinen pukukoodi

Tilaisuuksien kansainvälistyessä on huomioitava myös kansainvälinen pukukoodi. Juhltilaisuuksissa on tapana noudattaa pukeutumisetikettiä, jossa kerrotaan naisen pukeutumisen määräytyvän miehen puvun mukaan. Toisinaan

muodikkuutta pidetään etiketinmukaisuutta tärkeämpänä ja välillä taas toisinpäin. Kansainvälistyminen on myös syytä huomioida pukeutumisessa, sillä muissa Euroopan maissa panostetaan Suomea enemmän pukeutumiseen. (Isotalo 2000, 7–9.) Monissa Keski-Euroopan maissa kiinnitetään erittäin paljon huomiota pukeutumiseen, sillä itsestään halutaan antaa mahdollisimman siisti ja tyylikäs kuva. Väreillä on myös paljon merkitystä, esimerkiksi Hong Kongissa sininen ja valkoinen ovat surun värejä. (Powell 2006.)

Kansainväliset pukukoodit määräytyvät jokaisen maan mukaan. Malliston suunnittelussa on huomioitu lähinnä Keski-Eurooppaa koskevia pukeutumiskoodeja, jotka ovat keskenään hyvin samankaltaisia. Tummaa pukua voidaan käyttää lähes kaikissa tilaisuuksissa, joten nainen pukeutuu tilaisuuden huomioiden. Esimerkiksi Itävallassa korostetaan huolellista ja tyylikästä pukeutumista. Ranskassa kiinnitetään huomiota tyylikkyyteen huomioiden kengät ja asusteet, vaatimattomuus ei kuulu naisten tyyliin edes liike-elämässä. (Isotalo 2000, 79–92.)

4.3 Materiaalit

Halusin mallistosta monipuolisen ja sellaisen, että se sisältää erilaisia tekniikoita ja eri tavalla työstettyjä materiaaleja. Alkuperäisen suunnitelman mukaan mallistoon olisi tullut hyvinkin erikoisia materiaaleja vaatetuksessa, kuten lasia ja metallia nahan ohella, mutta näiden hankkiminen ei ollut kovin yksinkertaista ja tiukan aikataulun takia päädyin perinteisempiin materiaaleihin. Erikoismateriaalien sijaan halusin tuoda erilaisia tekniikoita ja yksityiskohtia mallistoon. Nahka on jo itsessään erittäin kiehtova materiaali ja sitä voi työstää monin tavoin. Mallistossa yhdistyy hyvinkin erilaiset materiaalit keskenään – nahka sekä kangas.

Sain itse valita ja päättää mallistossa käytetyt materiaalit. Kun mallisto oli pääpiirteittäin suunniteltu, selailin kangasfiilereitä ja valitsin haluamani materiaalin kuhunkin malliin. Etukäteen minulle ei ollut selvillä muita mallistoon haluamani materiaaleja kuin nahka.

4.3.1 Nahka

Nahaksi valitsin pehmeän lammasnapan. Nappanahka on ohutta, pehmeää ja kimmoisaa. Sen huokoset osat näkyvät ja se kiiltää samettipintaisena, kun taas lihapuoli on samettinen (Lladó i Riba & Pascual i Miró 2008, 32). Muut nahat suljin pois erilaisista syistä. Mokkanahkaa en valinnut, koska halusin pinnan olevan kiiltävä ja esimerkiksi naudannappa olisi ollut turhan paksua käyttötarkoituksiini. Syventävässä projektissa käytin materiaalina pukkimokkaa ja aiemmin olen tehnyt vaatteita muun muassa naudän sekä ponin vuodista, mutta en koskaan lampaasta, joten se oli siinäkin mielessä uusi kokemus. Lammasnappaa on myös helposti saatavilla eri väreissä, turkoosisista kultaiseen. Lammasvuodan koko on noin 6–10 neliöjalkaa (Jaakola & Engblom & Sundström 1998, 42). Nahan menekki tulee olemaan 2–3 vuotaa / väri, mutta tilasimme tarkoituksella hieman ylimääräistä Vainion käyttäessä ylimääräiset nahat muuhun tarkoitukseen. Nahat tilattiin Pasionilta Kangasalalta. Päädyin perusmustaan nahkaan sekä vaaleaan helmiäissävyiseen nahkaan. Ne soveltuvat hyvin malliston muuhun värimaailmaan.

Vaikka nahkaa ei voikaan pestä koneessa, hyvin hoidettuna se säilyttää pitkään luonnolliset ominaisuutensa ja ulkonäkönsä. Nahkavaatteita on hyvä tuulettaa sateen jälkeen, kun on kosteaa, jolloin nahka kosteutta imiessään pehmenee ja oikenee. Pienet tahrat voidaan poistaa pyyhkimällä vaatetta kevyesti kostealla kankaalla tai miedolla saippuavedellä. Nahka kestää jonkin verran myös silitystä, mutta kannattaa aina kokeilla ensin johonkin huomaamattomaan paikkaan, miten nahka reagoi ennen kunnon silitystä. Käyttämäni nahat kestivät jopa kolmen pisteen silityksen lakanakankaan läpi silittäen nurjalta puolelta. (Jaakola & Engblom & Sundström 1998, 93–95.)

4.3.2 Muut materiaalit

Muita mallistossa käytettyjä materiaaleja ovat perinteisemmin juhlavaatteissa käytetty satiini, sifonki sekä kreppi (Liite 2.). Kaikki edellä mainitut materiaalit ovat 100 % polyesteria. Yksityiskohdissa on käytetty myös teollisesti pliseerattua kangasta. Kaikki kankaat tilattiin Englannista Carrington Bride'sta lukuun

ottamatta muutamia kangasvarastosta löytyneitä satiinin palasia sekä vuori-kankaita. Peruspuvun materiaaliksi valitsin satiinin ja krepin niiden helpon huollettavuuden takia. Puvun täytyy olla pestävissä ja silitettävissä. Asusteissa voi käyttää tässä mielessä hankalampiakin materiaaleja. Halusin satiinin pinnan olevan hiukan matta, sillä mielestäni oikein kiiltävä satiini on vähän ”halvan” näköinen ja siinä näkyvät helposti kaikki raapaisujäljet.

4.4 Irrotettavuus ja muunneltavuus

Muunneltavuus on malliston yksi lähtökohdista ja avainajatus. Siinä on mukana myös ekologinen puoli, sillä vaate ei ole kertakäyttötavaraa. Juhla-asuja ei monesti viitsitä käyttää useaan kertaan, joten helposti ostetaan uusi asu. Osaa malliston asuista/asusteista pystyy muuntelemaan irrotettavuuden ansiosta. Yhteen samaan mekkoon saa uudennäköisen ilmeen vaihtelemalla sen kanssa käytettäviä osia, mekko toimii toki myös itsekseen. Aluksi lähdin miettimään, mitä oikeastaan edes tarkoitan irrotettavilla osilla, millaisia ne voisivat olla? Toisaalta niitä voisi kutsua myös asusteiksi tai vaatekappaleiksi. Näillä osilla voidaan tarkoittaa esimerkiksi irrotettavia hihoja, kauluksia, säärystimiä, päähineitä, käsineitä, mekon päälle puettavia erillisiä vaatekappaleita tai koruja.

Minulla oli tavoitteena saada kiinnityksestä toimiva ja vaatekappaleesta helposti irrotettava, jotta asun muunneltavuus ei olisi liian hankalaa. Ennen kaikkea kiinnityssysteemin tuli sopia ulkonäöltään koko mallistoon. Toimivuudella tarkoitan esimerkiksi sitä, että asua käytettäessä ei tarvitse jännittää pysyykö se päällä.

5 SUUNNITTELU- JA VALMISTUSPROSESSI

Suunnitteluprosessi oli suurin ja haastavin, mutta myös mielenkiintoisin vaihe tässä työssä. Siihen sisältyy kaikki materiaali- ja mallikokeilut, jotka oikeastaan olivat tämän työn pohjana: Kokeilujen avulla selvitin toimivat ja hyvännäköiset kiinnitykset muunneltavuuden takaamiseksi. Tavoitteenani oli myös valmistaa itse mahdollisimman paljon malliston tuotteista melko pienessä

ajassa suunnitteluvaiheen kärsimättä. Valmistusprosessi on kuitenkin merkittävä osa toimivuuden varmistamiseksi. Pirkko Anttilan (1993, 199) mukaan valmistusvaihe vastaa synteesiä, jossa aikaisemmin koottuja asiatietoja, mielikuvia ja taitotietoa käytetään ongelman ratkaisemiseen. Tässä vaiheessa selviää, ovatko ideat ollenkaan toteuttamiskelpoisia.

5.1 Viikingit inspiraation lähteenä

Hain inspiraatiota malliston asujen yksityiskohtiin ja leikkauksiin muun muassa viikinkien käsitöistä ja symboleista (kuva 4.). Viikingit olivat erittäin taitavia valmistamaan erilaisia esineitä puusta, raudasta, luusta, sarvista ja nahasta. Erilaiset solmut ja punokset sekä työkalujen koristelut olivat erittäin kiehtovia. Riimukirjaimet toivat taas mieleen paljon erilaisia leikkausratkaisuja. Viikinkien symbolissa eli laivassa on kauniita ja upeasti valmistettuja ornamenttikuvioita, joista saa paljon ideoita suunnitteluun. (Hall 2007, 44–49, 177.)

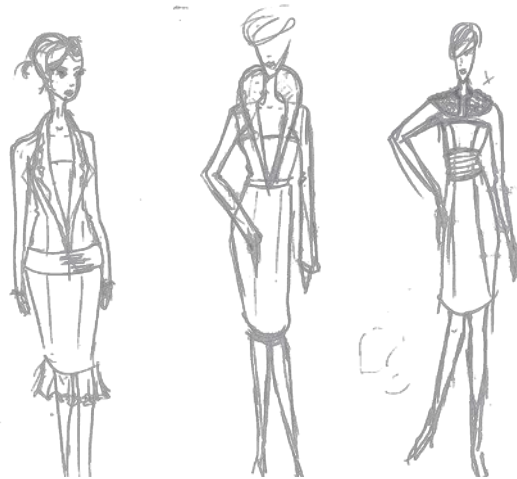

Kuva 4. Viikinkien käsitöitä. (Graham-Campbell 1991, 138–139)

5.2 Luonnokset

Aloitin malliston suunnittelun taustatietojen hankkimisella. Kohderyhmää analysoituani ja käyttötarkoituksen selvitettyäni malliston tyyli alkoi avautua. Keräsin ideakartan suunnittelun pohjaksi (liite 1.). Sen pohjalta lähdin luonnostelemaan malleja ilman suurempia rajoituksia (liite 3., kuva 5.). Ensimmäisten luonnosten ideat eivät välttämättä olleet millään tasolla toteuttamiskelpoisia, pääasia olikin, että ”ajatus lentää”. Yhteistyökumppani ei ollut vielä tässä vai-

heessa rajannut suunnittelua oikeastaan millään lailla. Minulla olikin aluksi hieman vaikeuksia lähteä luonnostelevaan, sillä en yhtään tiennyt suuntaa, mitä lähtisin tekemään. Jonkin aikaa tuskasteltuani löysin itseni kirjastosta seilailemassa viikingeistä kertovaa kirjaa, joka toi yllättäen inspiraatiota hieman jämähäntäneeseen suunnitteluvaiheeseen. Viikingit eivät olleet alkuidea tai teema suunnittelulle, vaan ne tulivat mukaan kuvioihin jo ideoinnin alettua.

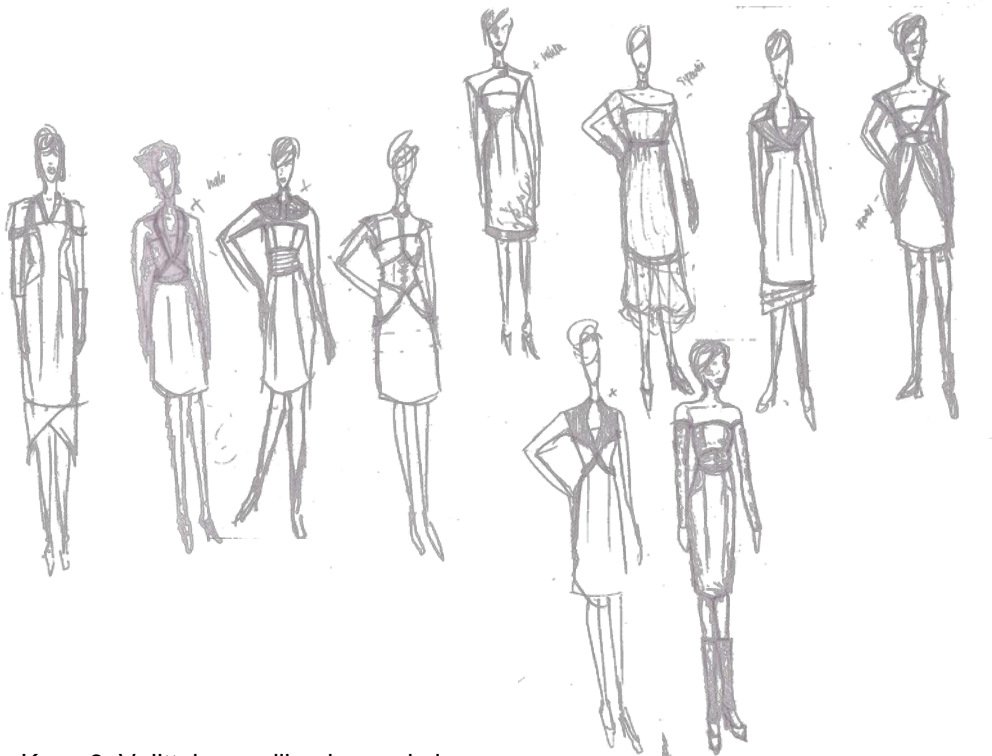
Kuva 5. Luonnoksia.

Esittelin luonnokset Vainiolle, joista hän valitsi mieleisensä. Niiden pohjalta minulle hahmottui selkeämmin, minkä tyyppistä mallistoa hän hakee. Olin mielessäni ajatellut malliston yhtenä osana jonkinlaista vyötärökorsettia, johon saa irrotettavan kauluksen, mutta Vainio halusi malliston sisältävän hieman rennompia vaatekappaleita kuin korsetti. Sen sijaan hän piti erilaisista kauluksista ja boleroista. Piirsin lisää luonnoksia Vainion kommenttien pohjalta. Hän halusi vielä luonnoksia irrotettavista yläosista sekä nahkaisista säärystin- ja ranneketyyppisistä kappaleista. Seuraavissa luonnoksissa lähdin hakemaan lähinnä perusmekon mallia. Halusin siitä yksinkertaisen ja selkeälinjaisen. En edes yrittänyt kehittää siihen mitään suunnittelullisesti mullistavaa ratkaisua, sillä sen on tarkoituskin vastata melko tavallista kotelomekkoa. Hahmottelin erilaisia leikkauksia mekkoon riimukirjaimia mukaillen (liite 3/2). En halunnut siihen kuitenkaan liikaa leikkauksia, jotta kangas ei turhaan ”katkea”. Erityises-

ti satiinissa näkyy helposti esimerkiksi hiukan vetävät saumat. Muotosaumoja täytyi kuitenkin olla, jotta pukua saisi helposti muokattua tarvittaessa sekä ihan jo puvun istuvuuden kannalta.

5.2.1 Mallien valinta

Lopulliset mallivalinnat teimme yhdessä yhteistyökumppanin kanssa. Olimme varsin yksimielisiä valittujen mallien suhteen. Perusmekoksi valittiin hyvin yksinkertainen olkaimeton, polvipituinen ja helmaltaan suoralinjainen malli. Sitä on helppo muunnella ja siihen sopivat yhdistettäväksi hyvinkin erilaiset asusteet ja osat. Loppumallistoon kasasimme hyvin erityyppisiä osia (kuva 6.). Vaikka nahka on materiaaleissa pääosassa, löytyy mallistosta myös esimerkiksi sifongista valmistettuja vaatekappaleita. Materiaalien vaihtelu tuo mallistoon mielestäni monipuolisuutta ja vaihtelun varaa. Joissakin malleissa, jotka valitsimme, on vielä varaa pienelle muokkaukselle ja tarkemmat yksityiskohdat tarkentuvat valmistusvaiheessa.

Kuva 6. Valittujen mallien luonnoksia.

5.3 Nahan työstäminen

Vaikka nahka on jo itsessään hyvin toimiva ja mielenkiintoinen materiaali ilman erikoista pintaa tai suurempia yksityiskohtia, halusin tuoda siihen jotakin lisämielenkiintoa sekä myös käsityön leiman. Lähdin suunnittelemaan reikäkuviointia, jonka alta paljastuu toinen materiaali kontrastia luomaan. Minulla oli ajatuksena kokeilla myös matlaseeta eli nyörikirjontaa, mutta tiukan aikataulun vuoksi päätin jättää sen pois. Reikäkuviointi vei jo paljon aikaa ja on tavallaan vastaava koristelumenetelmä tässä tapauksessa kuin matlasee. Reikäkuvioinnin ensimmäisissä luonnoksissa hain lähinnä kuvioinnin tyyliä (liite 3/3). Muodot ovat lähtöisin viikinkien maailmasta. Tein kolmesta mallista protot (kuva 7.), joista sai huomattavasti selkeämmän käsityksen kuvioinnin toimivuudesta käytännössä. Tulimme kuitenkin siihen tulokseen, että näissä luonnoksissa kuvio on liian monimutkainen ja erittäin työläs käsin valmistaa lukuun ottamatta viimeistä mallia. Olisi täysin eri asia valmistaa kuviointi koneellisesti kuin käsin leikkaamalla jokainen kuvio erikseen. Päätimme yhteistuumin Vainion kanssa, että jatkokehittelyyn menisi vain viimeinen malli. Kaksi ensimmäistä protoa sekä ensimmäiset luonnokset ovat liian tavanomaisia, tribaali-kuviota muistuttavia ja tyyliään turhan koristeellisia muuhun malliston osiin verraten.

Kuva 7. Ensimmäiset protot reikäkuvioinnista.

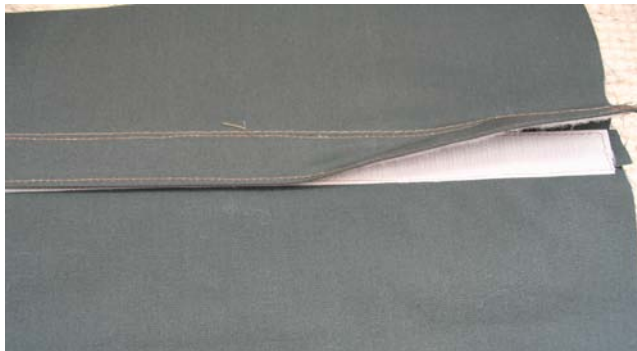
Seuraavaksi lähdin jatkokehittämään kuvan 7. viimeistä mallia. Se oli tyyllisesti sopivan yksinkertainen. Vainio kaipasi siihen jotakin isompaa kuviota sekaan. Tein parisenkymmentä luonnosta, joista edelleen jatkokehittelyyn valitsimme neljä mallia. Pyysin Vainiota tiputtamaan pois kaikki sellaiset mallit, jotka eivät häntä miellyttäneet ja vastaavasti valitsemaan ne, joista taas piti. Yhdistelin näitä pidettyjä asioita seuraavissa luonnoksissa (liite 3/3). Vainio piti esimerkiksi erikokoisista palloista ja tietyistä rytmistä. Pari luonnosta Vainio hylkäsi siksi, koska ne olivat hänen mielestään liian kauniita. Kuvioinnissa täytyi huomioida myös sen jatkuvuus. Riippuen vaatekappaleesta tai malliston osasta, kuvion tarvitsee mahdollisesti jatkua pystysuuntaisesti. Neljän valitun mallin pohjalta suunnittelin vielä seitsemän mallia, joista valitsimme kolme. Tein näistä kaikista kolmesta luonnoksesta protot (kuva 8.), sillä niistä näkee vasta toimiiko kuviointi luonnossa. Kaikki kolme mallia ovat hyvin samantyyppisiä keskenään, joten malliston ilme ei radikaalisti muutu valittiin näistä kolmesta mikä tahansa. Päätimme, että valitsimme kuvioinnin vasta sitten, kun on tarkasti tiedossa paikka, johon se tulee.

Kuva 8. Protot valituista reikäkuviointimalleista.

5.4 Kiinnityssysteemi

Toimivinta kiinnitystä ja sitä kautta mahdollisuutta irrotettavuuteen lähdin testaamaan kokeilujen avulla. Ostin nappikaupasta erilaisia kiinnityssysteemejä ja tein niistä tilkkuja. Lähdin aluksi hakemaan sopivaa kiinnitystä irrotettavaan helmaosaan. Kaikissa protoissa on sama rakenne (liite 8/5, ks. A-A), vastaava ratkaisu tulee myös itse perusmekkoon. Halusin löytää mahdollisimman luonnollisen ja huomaamattoman ratkaisun, koska erityisesti satiinin läpi tulisi näkymään kaikki epämääräiset kohoumat. Ensin tein kokeilun tarranauhasta (kuva 9.). Tarranauha olisi kestävä ainakin uutuuttaan, mutta ehdottomasti liian jäykkä, ohuessa vuorikankaassa se ei toimisi. Kangas ei pääse laskeutumaan yhtään vaan jää tönkösti pyöreään asentoon. Jos tarranauhaa ompelisi pieniä, muutaman sentin pätkiä se saattaisi toimia toisen tyyppisessä vaatteessa.

Kuva 9. Tarranauhakokeilu.

Kuva 10. Nepparikokeilu.

Seuraavaksi kokeilin metallisia käsin ommeltavia neppareita (kuva 10.). Nepparit ovat melko huomaamattomia, mutta myös työläitä ommella yksitellen. Niitä kuitenkin kuluisi parikymmentä nepparia koko helman ympäri. Niiden kestävyys ja pysyvyys on hieman kyseenalainen. En täysin luottaisi pelkkien nepparien varaan esimerkiksi sellaisessa tilanteessa, jossa helma jäisi johonkin kiinni ja siitä syntyisi repäisy. Toisaalta neppareita tulisi olemaan niin monta, että kestävyys on ihan eri luokkaa kuin vaan muutamalla. Tulin kuitenkin siihen tulokseen, että löydän toimivamman ja nopeamman ratkaisun muulla tavoin.

Ostin kokeiltavaksi myös hakasnauhaa, mutta ennen kuin tein edes yhtään kokeilua totesin sen olevan huono valinta tähän tarkoitukseen. Se toimisi paremmin malliston jossakin toisessa osassa, missä kiinnityssysteemillä on enemmän myös esteettistä merkitystä. Hakasnauha on huono valinta helmaosaan, koska helma saattaa esimerkiksi nousta, jolloin hakaset nousevat pois paikaltaan. Niinpä ajan säästämiseksi jätin kokeilun kokonaan tekemättä. Sen sijaan kokeilin nappeja ja napinläpiä (kuva 11.). Tästä kiinnityksestä minulla oli etukäteen vahva ja toimiva mielikuva, joka osoittautui paikkansa pitäväksi toimivuuden osalta. Se olisi varsin kestävä ja ohuilla napeilla varsin huomaamaton. Tässäkin kiinnityksessä on kuitenkin miinuspuolensa: napinläpien ompelu on varsin hidasta ja tarkkuutta vaativaa.

Kuva 11. Napinläpikokeilu.

Toisaalta napinlävet tulisivat vuoriin, eivätkä ne näkyisi päällepäin, niin pienet millimetrin heitot eivät käytännössä haittaisi. Lähtökohta on kuitenkin se, että tehdään siisteintä mahdollista jälkeä, joten tuollainen ajattelutapa ei olisi kovin ammattimaista. Niinpä tulin siihen tulokseen, että tämänkaltaisen muunneltu versio napinlävistä voisi olla paras ratkaisu.

Viimeisenä kokeilin jatkumoa edelliseen, vaihdoin vain napinlävet silmunauhaan (kuva 12.). Ompelin silmunauhan vuoriin kiinni ja napit tulevat irrotettavaan helmaosaan. Verrattuna napinläpiin silmut ovat jonkin verran isompia eli myös nappien tarvitsee olla isompia samassa suhteessa. Mielestäni tämä ei kuitenkaan ole ongelma, sillä napit on vain valittava oikein. Toisin sanoen niiden tulee olla mahdollisimman ohuita. Silmunauha on myös esteettisesti kaunis unohtamatta sen funktiota. Nappien kiinnitys helmaosaan ei ole niin tarkkaa, sillä napit voidaan laittaa mihin silmuun vain (helmaosan mallin sallimalla tavalla). Tässä kiinnityssysteemissä toteutuu tavoitteeni varsin kiitettävästi. Tarranauhan ollessa liian jäykkä, tässä kokeilussa silmunauha antaa hyvin periksi. Nepparikokeiluun verrattaessa silmunauhassa ei tarvitse pelätä sen irttoavan lähes itsestään. Pysyvyys ei ehkä ole ihan samaa luokkaa kuin napinläpien kanssa, silti luotan tähän, jos on vain nappi valittu oikein.

Kuva 12. Silmunauhakokeilu.

Keräsin erilaisista näkyvistä kiinnityksistä kuvakollaasin (liite 5.), joilla on myös esteettistä arvoa. Kollaasin tarkoituksena on helpottaa valintaani mallistoon tulevien asujen kiinnitysratkaisuissa. Aiemmin tekemissäni kokeiluissa hain irrotettavaan vaatekappaleeseen toimivinta kiinnitystä, kun taas tässä tapaukses-

sa haluan sen olevan lähinnä hyvännäköinen ja ulkonäöllisesti malliston ilmeeseen soveltuva.

5.5 Valmistus

Päätin aloittaa valmistusprosessin perusmekosta. Se on malliltaan varsin yksinkertainen ja siten helppo kaavoittaa. Kaavapohjana käytin naisten puvun Bodystyling -peruskaavaa kaikissa malleissa, joissa kaavaa tarvittiin. Kaavan koko oli 176C38. Kaavajärjestelmä sisältää peruskaavat erilaisille vartalotyypeille ja Vainion mielestä käytännöllisintä oli tehdä asut C-tyypille eli leveähkölanteiselle. Tein perusmekosta proton, joka selviytyi seuraavaan vaiheeseen pienillä muutoksilla. Materiaalien saapumista odotellessa kaavoitin myös muut valmistettavat mallit sekä tein niistä protot. Nahkasiiniin asuihin käytin tekonahkaa protomateriaalina, joten se oli melko lähellä oikeaa lopputulosta. Minulla oli aikomus valmistaa malliston asuista niin paljon kuin vain ehdin tiukan aikataulun puitteissa, vähintään molemmat perusmekot sekä muutamia osia. Loput mallit tulen valmistamaan joka tapauksessa protoasteelle opinnäytetyön jälkeen.

Perusmekkojen materiaalien saapumista vielä odotellessa aloitin yhden suurimman osan valmistuksen. Siru Designin kangasvarastosta löytämästäni satiininista aloin muotoilla kaulusta. Minulle oli jo luonnosten kautta kauluksen malli tiedossa, mutta pinnan valmistustapa oli epäselvä. Aluksi hahmottelin mielessäni pinnan koostuvan erikokoisista ja -muotoisista kankaalla päällystetyistä kappeleista. Totesin sen kuitenkin olevan aivan liian työlästä. Päällystetyt napit olivat myös yksi vaihtoehto, mutta toisaalta napinkanta olisi jäänyt rumasti näkyviin, joten hylkäsin sen idean. Kokeilin laittaa vanua kauluksen sisään tuomaan siihen muhkeutta (kuva 13.), mutta lopputulos ei vastannut alkuunkaan odotuksiani.

Kuva 13. Kauluksen sisällä on vanu.

Kuva 14. Halutun pinnan etsimistä.

Kauluksesta tuli aivan liian tasainen ja päälliskankaassa olisi pitänyt olla huomattavasti suuremmat saumanvarat, jotta vuori ei olisi näkynyt päällepäin. Purkasin vanun pois ja ompelin kauluksen uudelleen kasaan. Hahmottelin erilaisia nappeja ja koristenauhoja kaulukseen (kuva 14.), mutta ne eivät tuntuneet toimivalta idealta. Niinpä leikkasin kokonaan uuden kauluskappaleen reiluilla + 5 cm saumanvaroilla. Päätin kokeilla pinnan luomista niin, että tikkaisinkin kankaan sisäpuolelta jotakin. Vanu osoittautui siihen parhaimmaksi vaihtoehdoksi, sillä siitä saa muotoiltua haluamansa muotoisen sekä sen päältä voi huoletta ommella. Laitoin satiinin alle tvilliä, joka antaa hyvin tukea kaulukselle. Lähdin käsin ompelemaan erikokoisia vanupaloja yksitellen kaulukseen (liite 4.). Valmistus oli melko hidasta, mutta lopputuloksesta tuli haluumani. Lopuksi ompelin kauluksen reunaan nurjalle puolelle nepparit, johon saa kiinni irrotettavan pitsinauhan.

Hieman jännityksellä odotin ehtisivätkö kankaat saapua Englannista ajoissa, mutta ehtiväthän ne juuri sopivasti. Pääsin saman tien leikkaamaan, kun kankaat saatiin paketista ulos. Halusin valmistaa perusmekot ensin, sillä niiden päälle olisi helpoin sovittaa ja muotoilla irrotettavia sekä muita osia. Mekkojen päällisen ompelemisessa ei ollut mitään erikoista, mutta vuoriosaa täytyi vähän pohdiskella. Olin jo päättänyt, että helmaan tulee silmunauha ja napit irrotettavien helmaosien kiinnitykseksi, mutta yläosaan täytyi myös löytää toimiva ratkaisu. Päätimme Vainion kanssa, että paras kiinnitys olisi nappi + napinläpiyhdistelmä sekä muutamia neppareita tarvittaessa. Mekon ollessa olkaime-

ton täytyi miettiä, miten se pysyy päällä ilman, että tarvitsee jännittää, milloin se valahtaa alas. Siitä ei haluttu kovin tiukkaa eikä ahdistavan tuntuista, joten mekko tuettiin kevyesti Rigilene -luilla. Mekon yläreunaan ommeltiin lisäksi silikoninauha. Lopputulos oli napakka, muttei kuitenkaan liian tiukan tuntuinen. Saumarakenteista tuli melko paksuja mustassa mekossa, jotka aiheuttavat pieniä ongelmia, mutta satiiniversiosta jätin kaksi kangaskerrosta pois. Mielestäni ei ollut tarpeellista peittää korsettiosaa vuorikankaalla, vaikka aluksi se tuntuikin järkevältä. Alavaran ompelin korsetin jatkoksi, jolloin yksi kangaskerros oli vähemmän. Sivusaumoissa on 3 cm saumanvarat, jotta sitä pystyttäisiin muokkaamaan helposti erikokoiseksi tarvittaessa.

Seuraavaksi valmistin pitkän sifonkimekon. Kaava oli varsin yksinkertainen suorakaiteen muotoinen kappale, jossa olat olivat hieman viistottu ja edestä pääntietä muotoiltu (liite 7.). Pääntielle, kädenteille ja helmaan ompelin ohuet 0,5 cm + 0,5 cm päärmeet. Ne osoittautuivat siisteimmiksi vaihtoehdoiksi, sillä alavaraa tai saumurikäännettä en halunnut laittaa materiaalin läpinäkyvyyden takia. Yritin ommella kohdat, joissa oli vino langansuunta erittäin varovasti, sillä kangas venähtäisi helposti. Sivu- ja olkasaumoihin tulivat pussisaumat. Samalla ompelin myös toisen samasta sifongista valmistettavan irrotettavan yläosan. Tein ensin kaavan ja proton (liite 4/2), mutta niihin ei tullut mitään muutoksia. Malli oli myös tässä varsin yksinkertainen. Käytin samoja saumaratkaisuja kuin sifonkimekossa, ainoastaan kaulukseen käytin lisäksi saumurihuolittelua. Koska yläosa oli irrotettava eikä sitä voinut käyttää erikseen, täytyi siihen miettiä sopiva kiinnitys. Perusmekko pysyy päällä korsetin ansiosta eli se ei roiku päällä yläosan varassa, joten yläosan kiinnityksen ei tarvinnut siinä mielessä olla kovin kestävä. Mekkoon olisi ollut hankala laittaa napinläpiä, joten laitoin siihen napit. Vastaavasti yläosa tarvitsee silloin napinläven. Sifonki on kuitenkin niin ohut materiaali, että päädyin tekemään lenkkejä napinläpien sijaan.

Nahkaisien osien valmistuksen ajoitin samaan aikaan keskenään, koska leikkuussa on huomioitava kaikki kappaleet, jotta välttyttäisiin hukkapaloilta. Tiilaamamme lammasnapat olivat erittäin hyvälaatuisia eikä viidessä vuodassa ollut ainuttakaan reikää vuodan keskiosissa. Reunat olivat tietysti venyneet,

mikä vaikutti kaavojen asetteluun. Vuodat olivat kooltaan keskimäärin 8 neliöjalkaa. Nahasta valmistettujen tuotteiden kaavoitus ja leikkuu vie kaksinkertaisesti aikaa kangasvaatteeseen verrattuna. Kaavat täytyy olla kaikki erikseen sekä oikeasta että vasemmasta puolesta ja ne täytyy piirtää nahalle ennen leikkuuta toisin kuin kankaisessa versiossa. Tämä täytyi huomioida ajankäytössä. Sain myös aikaa kulumaan tehokkaasti kaavoja pyöritellessä vuotien päällä miettien hyödyllisintä leikkuusuunnitelmaa. (Jaakola & Engblom & Sundström 1998, 59.)

Kahdesta nahkaboleroista päätin valmistaa molemmat. Niissä ei valmistuksellisesti ollut mitään kovin monimutkaisia rakenteita ja siten melko nopeita ommella. Molempien boleroiden protoihin tuli kaulusosiin muutoksia (kuva 15.). Halusin pääntiestä melko kiinteään, kuitenkin mahdollisimman vähäisillä saumoilla. Takakappaleen puolelle sauma oli kuitenkin välttämätön, muuten kaulus ei olisi noussut tarpeeksi ja se olisi kiristänyt edestä. Päätin silittää tukikangassuikaleet pääntielle, etureunoihin sekä kädenteille nahan venyvyyden takia. Muuten en tukenut boleroita ollenkaan. En osannut odottaa, miten hyvin nahka kesti silitystä hyvin lakanakankaan läpi. Liimaa en käyttänyt missään saumoissa. Tukikankaiden kiinnitys oli suhteessa aikaa vievin vaihe boleroiden valmistuksessa.

Kuva 15. Boleron proto muutoksineen.

Tikkasin kaikki reunat, sillä vuori olisi tullut helposti näkyviin oikealle puolelle. Mielestäni kapea tikkaus sopii paremmin kuin leveä tämän tyyppiisiin vaatteisiin. Musta boleroon valitsin satiinin nauhamateriaaliksi, sillä se vähentää

nahan menekkiä jonkin verran sekä myös ilmeestä tulee hiukan kevyempi. Seuraavaksi valmistin mustan, kapean satiivivyön. Se oli yksinkertaisin ja nopein valmistaa. Ompelin sen vain pussiin ja tikkasin reunat. Tukikangasta en laittanut, koska koin sen tarpeettomaksi.

Minulla oli aikomus valmistaa myös nahkaiset rannekkeet, mutta ajan puutteen vuoksi tein niistä vain tekonahkaiset protot. Kokeilin erilaisia laskostuksia ja rypytyksiä halutun lopputuloksen löytämiseksi (liite 4/1). Valitsin toispuoleisesti laskostetun mallin, jossa laskokset ovat melko suuria (kuva 16.). Laskokset ommellaan vain toiselle puolelle ranneketta, mutta ne jakaantuvat kuitenkin nätisti molemmiin puolin. Pehmeässä nahassa ne toimivat hyvin. Kokeilin rypytystä myös rypytyslankaa apuna käyttäen, mutta siinä rypyt olivat varsin pieniä ja huomaamattomia. Yhden kokeilun tein kuminauhalla, josta tulikin aika hauskannäköinen. Tässä tapauksessa halusin kuitenkin isompaa rypytystä, koska rannekeisiin oli tarkoituksena tehdä reikäkuviointia. Rannekeisiin päätin laittaa solkikiinnityksen. Se tuo lisää näköä ja ilmettä sekä solkien avulla saa säädelyä rannekkeen kokoa. Rannekkeeseen on tarkoitus jäädä protosta poiketen muutaman sentin väli reunojen välille, jotta kättä pystyy paremmin taivuttamaan.

Kuva 16. Rannekeproto.

Tein kaavan sekä proton myös helmiäisnahasta tulevaan kaulukseen (liite 4/2). Muotoilin kaavan nuken päällä suoraa kangasnauhaa apuna käyttäen. Kaulus tullaan valmistamaan samaan tapaan kuin perusvyökin, pussiin ommellen ja reunoihin tulee millitikkaus.

Viimeiseksi halusin vielä valmistaa pliseeratusta satiinista jotakin. Vaihtoehtoina olivat kaulus ja vyö. Päädyin vyöhön, sillä yhden kauluksen olin jo valmistanut. Tein aluksi kaavat perusmekosta suoraan ja ompelin vuoriosan puuvillabatatistista, joka oli kokonaan tuettu. Tämän jälkeen muotoilin pliseeratun kankaan vuorin päälle. Kiinnitykseksi valitsin silmunapituksen.

5.6 Valmis mallisto

Malliston nimi on Pleated Life. Nimellä ei ole sen suurempaa tarinaa takanaan. Se kertoo jotakin kohderyhmän elämäkokemuksesta ja elämän ”taitokista” ja eri osista. Valmis mallisto koostuu kahdesta perusmekosta sekä 18 irrotettavasta osasta (liitteet 6–9). Molemmissa mekoissa malli on täysin sama, mutta värejä ja materiaaleja on vaihtelun vuoksi kaksi. Osia pystyy vaihtelemaan keskenään ja luomaan erilaisia asukokonaisuuksia. Malliston värimaailma koostuu mustan lisäksi erilaisista puuterin sävyistä. Kyseiset värit ovat elegantteja ja soveltuvat kohderyhmään sekä kaikenlaisiin tilaisuuksiin.

Mallisto sisältää kolme erilaista kaulusta. Materiaaleina näissä ovat helmiäisnahka sekä pliseerattu ja tavallinen satiini (liite 2.). Mallistoon kuuluu kaksi nahasta valmistettua boleroa, jotka ovat ilmeeltään samantyyppisiä. Sifongista valmistettuja osia on kolme: päälle puettava mekko, irrotettava poolokauluksinen yläosa sekä irrotettava hame. Irrotettavia helmoja on kaksi satiinista valmistettua ja yksi nahkainen. Irrallisia ja erikseen käytettäviä vöitä on kolme erilaista. Lisäksi mallisto sisältää nahkaisia olkaimia, joita voi pukea eri tavoilla.

Hinnasto

Laskimme valmistetuille tuotteille hinnat Siru Designin hinnaston mukaisesti. Hinnat ovat suuntaa antavia ja ne tuotteet, joille ei ole määritelty hintaa, on laskettu työtuntien mukaan. Hinnoissa on huomioitu muun muassa suunnittelu, sovituksset, kaavanpiirto ja kuosittelu, proto, leikkuu ja valmistus, materiaalit sekä arvonlisävero. Mallisto on mittatilausmallisto, joten jokaiselle asiakkaalle valmistetaan juuri hänen mittojensa mukainen tuote.

Perusmekko	328 €
Nahkabolero	204 €
Ohut satiinivyö	30 €
Pliseerattu satiinivyö	90 €
Satiinikaulus	166 €
Sifonkimekko	136 €

6 LOPPUPÄÄTELMIÄ

Tutkimuskysymyksenäni oli kuinka suunnittelen näyttävän juhlavaatemalliston, jossa peruspuvun ilmettä voidaan muuntaa irrotettavien osien avulla? Kysymykseen on mielestäni vastattu tarkan kohderyhmän määrittämisen, malliston lähtökohtien selvittämisen sekä valmiin malliston monipuolisuuden kautta. Juha T. Hakala toteaa kirjassaan *Opinnäyte luovasti* (1998, 137–138), että opinäytetyön tekeminen on yksinkertaisesti ja suurempia tunteilematta lopetettava. Mitään sisäistä ääntä ei ole luvassa, milloin työ olisi valmis. Minulle jäi sellainen tunne oman työni kohdalla, että olisin halunnut tehdä vielä sitä ja tätä. Toisaalta aikataulu oli varsin tiukka ja minulle oli tärkeä tavoite pysyä siinä, joten tässä tapauksessa minulla ei varsinaisesti ollut vaihtoehtoja. Malliston osalta mielessäni tapahtuu jatkokehittelyä jatkuvasti. Olisin mielelläni valmistanut kaikki malliston asut, sillä ne olivat kuitenkin melko nopeita tehdä. Toisaalta valmistusvaiheessa suunnittelukin vielä elää, joten valmistukseen menee varmasti lähes kaksinkertainen aika verrattuna tuotteeseen, jossa on täysin valmiiksi mietitty kaikki rakenteet ynnä muut. Esimerkiksi asujen hinnoittelu on tämän takia vaikeaa, jos hinta lasketaan työtuntien mukaan. Se olisi huomattavasti helpompi laskea sellaisessa tilanteessa, jossa jo ensimmäinen proto olisi valmiiksi tehty.

Käyttämistäni tutkimusmenetelmistä kokeilut ovat varsin hyvä tapa minulle selvittää jotakin asiaa. Minun on ehdottomasti helpompi sisäistää asiat itse kokeilemalla ja syy-seuraussuhteen näkemällä kuin vain teoriassa opiskelemalla. Kohderyhmäanalyysiä oli mielenkiintoista tehdä, vaikka se olikin kuvitteellinen kohderyhmä eikä tuloksia ole saatu minkään tutkimuksen avulla.

Schulzen elämisyhteiskunta -teoria on varsin laaja ja siihen liittyy paljon erilaisia tekijöitä. Niiden käsittelemiseen ja sisäistämiseen olisi mennyt liikaa aikaa, joten keskityin enemmän pohtimaan sosiaalisia miljöitä kuin niitä kaikkia vaihteita, mistä nämä miljööt muodostuvat. Tehtäessä laajempaa ja syvällisempää kohderyhmäanalyysiä mielestäni olisi syytä pohtia Noron loppukommentteja teorian kattavuudesta. Kuten Noro (1995, 138) toteaa, emme ole turisteja kaikissa maailmoissa. Koska itse tarkastelin kuvitteellista, yhteistyökumppanille ideaalia kohderyhmää enkä niinkään tutkinut jotakin jo olemassa olevaa, teoria tuntui riittävältä ja johdattelvaltakkin, silti kysymyksiä herättävältä. Täytyy myös huomioda, että käyttämäni lähde ei ollut primäärilähde vaan Noron suomentama ja hänen omilla mielipiteillään väritetty.

Mielestäni malliston ajatus on toimiva ja hyödyllinen, kokonaisuutena olen työhöni tyytyväinen. Työn alussa asettamani tavoitteet täyttyivät melko hyvin. Mallisto on monikäyttöinen ja sen eri osista saa puettua erinäköisiä kokonaisuuksia, kuitenkin samaan tyyliin. Mallistoa voisi melko helposti kehittää eteenpäin ja tarvittaessa vielä monipuolisemmaksi pienillä muutoksilla. Esimerkiksi lisäämällä irrotettavia helmoja tai yksinkertaisesti kaavoittamalla peruspuvusta pidemmän saataisiin aikaan frakin rinnalle soveltuva asu. Materiaalien yhdistelyyn liittyvät kysymykset jäivät vähemmälle huomiolle, vaikka yksi alaongelmistani liittyikin niihin. Ehkäpä työssäni olevat materiaalien yhdistelyt olivat kuitenkin sen verran helppoja ratkaista, etten tavallaan tehnyt siitä edes ”ongelmaa”. Käyttämäni nahka oli niin pehmeää ja ohutta, että sitä olisi melkein voinut verrata kankaaseen. Toisaalta olisin tietysti voinut perehtyä materiaalien eroavaisuuksiin tarkemmin ja tutkia erilaisia vaihtoehtoja.

Työn aikana ilmeni varsin yllättäviäkin riskitekijöitä. Tiesin toki jo etukäteen, että kankaiden tilaamisessa ulkomailta on riskinsä. Paikallisen Eurokankaan valikoima ei kuitenkaan tarjonnut sitä, mitä halusin ja materiaalien suhteen en ollut valmis tekemään niin radikaaleja kompromisseja. Keväällä 2010 olleella ahtaajien lakolla oli vaikutuksia kankaiden toimitukseen, sillä normaalisti kankaat tulevat rahtina. Olin kyllä muutenkin varautunut siihen, että kankaiden saapumiseen saattaa mennä pari viikkoa. Onneksi tässä tapauksessa lakko loppui melko nopeasti eikä tarvinnut miettiä kalliimpia toimitustapoja. Toinen

mahdollinen riskitekijä oli myös keväällä vuonna 2010 sattunut tulivuorenpurkaus Islannissa, joka yllättäen vaikutti lentoliikenteeseen varsin laajasti. Yhteistyökumppanini odotettu lentoaika takaisin Suomeen muutamia päiviä ennen opinnäytetyöni palautusta viivästyi kolme päivää, jolloin olisi ollut jo liian myöhäistä, mikäli työssäni olisi ollut kesken jotakin sellaista, missä olisin vielä tarvinnut Vainiota. Onneksi myös tämän suhteen asiat olivat jo kunnossa.

Työ on opettanut minulle itselleni käsityön arvosta. Olen aina hieman vähätellyt omaa työtäni, mutta esimerkiksi hintaa laskiessa ymmärtää, miten paljon vie aikaa koko vaateen suunnittelu- ja valmistusprosessi, kun paperille on lueteltuna prosessin eri vaiheet. Ensireaktion hintoja laskiessa oli aika hämmästyntynyt. Mietin, että kehtaanko laittaa hintoja esille. Mutta, jos mietitään, mitä ompelijalle jää käteen kaiken sen työn jälkeen, niin ei se kovin paljon todellakaan ole. Käytettyjä työtunteja ei tekisi edes mieli laskea. Toki täytyy huomioda, että valmistamani vaatteet ovat vasta protoja ja osa niistä vaatii edelleen jatkokehittelyä eivätkö ole sellaisenaan verrattavissa asiakkaalle valmistettuun tuotteeseen.

Tulevaisuuden suhteen suunnitelmat ovat vielä malliston osalta auki. Mallisto tulee todennäköisesti esille Siru Designin mahdolliseen näytökseen tämän vuoden kuluessa. Mitään varmaa ei siis ole tiedossa. Valitettavasti yhteistyökumppanini oli erittäin kiireinen, niin en ehtinyt kuulla hänen loppumietelmiään valmiista mallistosta. Tästä on kuitenkin taas hyvä jatkaa.

LÄHTEET

Anttila, Pirkko 1993: Käsityön ja muotoilun teoreettiset perusteet. Helsinki: WSOY.

Anttila, Pirkko 2000: Tutkimisen taito ja tiedonhankinta. Taito-, taide- ja muotoilualojen tutkimuksen työvälineet. Helsinki: Akatiimi Oy.

Hakala, Juha T. 1998: Opinnäyte luovasti. Kehittämisen- ja tutkimustyön opas. Tampere: Tammer-Paino Oy.

Hall, Richard 2007: Matka viikinkien maailmaan. Vantaa: Multikustannus Oy.

Isotalo, Mirka 2000: Etiketin salat. Etikettipukeutumisen salat. Helsinki: Gummerus Oy.

Jaakola, Carita & Engblom, Eija & Sundström, Leena 1998: Ajattomasti ja muodikkaasti nahasta. Nahkapukineen valmistaminen. Helsinki: Gummerus Oy.

Lindfors, Vuokko & Paimela, Sirkka-Liisa 2004: À la mode. Muodin ja pukeutumisen sanakirja. Helsinki: Otava.

Llado i Riba, Maria Teresa & Pascual i Miró, Eva 2008: Osaavat kädet. Nahkatyöt. Kangasniemi, Katja (suom.) Helsinki: Perhemediat Oy.

Noro, Arto 1995 b): Gerhard Schulzen elämysyhteiskunta. Teoksessa: Sosiologisen teorian uusimmat virtaukset. Rahkonen, Keijo (toim.). Tampere: Gaudemus. 120–140.

Noro, Arto 1986: Simmel, muoti ja moderni. Johdatus ”moderniin”. Teoksessa: Muodin filosofia. Simmel, Georg. Helsinki: Kustannus Oy Odessa. 7–18.

Powell, Michael 2006: Maan tavoille. Matkailijan käytösopas. Hämeenlinna: Karisto Oy.

Puustinen, Liina 2008: Kuluttajamuotti. Kuluttajuuden tuottaminen mainonnan instituutiassa. Tampere: Tammer-paino.

Routio, Pentti 1997: Tuote ja tieto. Tuotteiden tutkimuksen ja kehittämisen metodiopas. Helsinki: Gummerus Oy.

Ruohonen, Sinikka 2002: Nuorten pukeutuminen: Erottautumista, elämyksiä, harkintaa. Helsinki: Gummerus Oy.

Ruohonen, Sinikka 2002: Nuorten pukeutuminen: erottautumista, elämyksiä, harkintaa. Yhteistyöstä tulosta. Seminaari 19.8.2002. Helsinki: Taideteollinen korkeakoulu. Painamaton lähde.

Salovaara, Johanna 2005: Näytä hyvältä. Pukeutumisopas naiselle. Helsinki: Otava.

Orientoivat lähteet

Ceram, C. W. 1973: Ensimmäinen amerikkalainen. Intiaanien arvoitus. Helsinki: Kirjayhtymä.

Graham-Campbell, James 1991: The Viking World. London: Frances Lincoln Limited Apollo Works.

Klindt-Jensen, Ole & Ehrén Svenolov 1967: Vikingarnas värld. Stockholm: International Book Production.

Linderöth, Eva & Johansson, Birgitta 1999: Ompele vaatteisiin yksilölliset koristeet. Ruusut & rusetit & silmut & vyöt & napit & soljet & tuppilot & nauhat & helmet. Karkkila: Kustannus-Mäkelä Oy.

Svennås, Elsie 1978: Vanutikkaus. Applikaatio ja tilkkutyö. Helsinki: Otava.

Suulliset lähteet

Ikäläinen, Riikka kevät 2010

Vainio, Siru kevät 2010

KUVALUETTELO

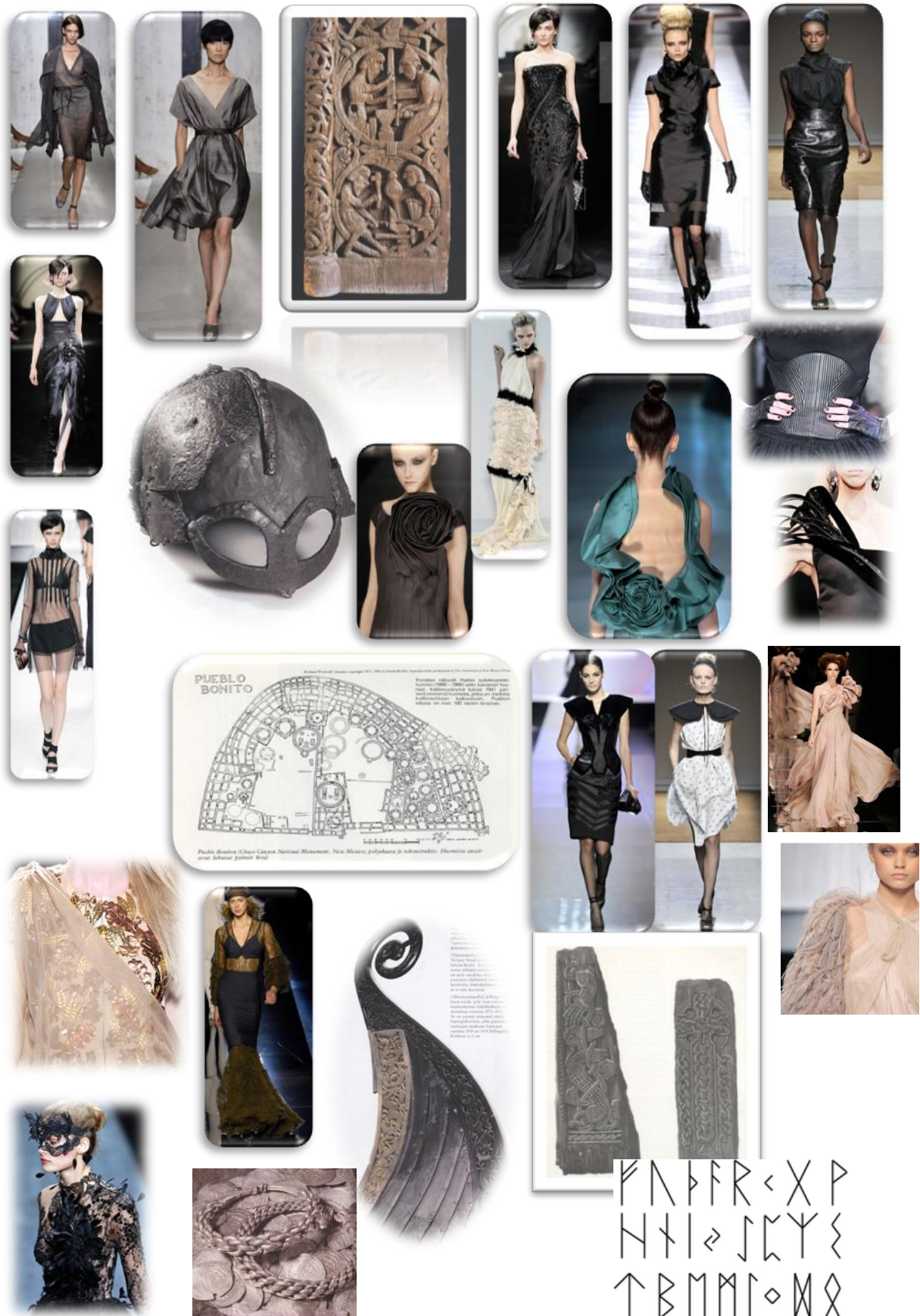
- Kuva 1. Viitekehys.
- Kuva 2. Schulzen ja Bourdieun teorioita mukaillen muodostettu nelikenttä.
Ruohonen 2002, 4.
- Kuva 3. Kuvakollaasi kohderyhmän elämäntavoista.
- Kuva 4. Viikinkien käsitöitä. Graham-Campbell 1991, 138–139
- Kuva 5. Luonnoksia.
- Kuva 6. Valittujen mallien luonnoksia.
- Kuva 7. Ensimmäiset protot reikäkuviointista.
- Kuva 8. Protot valituista reikäkuviointimalleista.
- Kuva 9. Tarranauhakokeilu.
- Kuva 10. Nepparikokeilu.
- Kuva 11. Napinläpikokeilu.
- Kuva 12. Silmunauhakokeilu.
- Kuva 13. Kauluksen sisällä on vanu.
- Kuva 14. Halutun pinnan etsimistä.
- Kuva 15. Boleron proto muutoksineen.
- Kuva 16. Rannekeproto.

LIITELUETTELO

Liite 1	Ideakartta
Liite 2/1	Materiaalit ja hoito-ohjeet
Liite 2/2	Materiaalit ja hoito-ohjeet
Liite 3/1	Luonnoksia
Liite 3/2	Luonnoksia
Liite 3/3	Luonnoksia
Liite 4/1	Kuvia kokeiluista ja valmistusvaiheista
Liite 4/2	Kuvia kokeiluista ja valmistusvaiheista
Liite 5	Kiinnityssysteemit
Liite 6/1	Eesityskuvat
Liite 6/2	Eesityskuvat
Liite 6/3	Eesityskuvat
Liite 6/4	Eesityskuvat
Liite 7/1	Tasokuvat
Liite 7/2	Tasokuvat
Liite 7/3	Tasokuvat
Liite 8/1	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/2	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/3	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/4	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/5	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/6	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/7	Poikkileikkauskuvat
Liite 8/8	Poikkileikkauskuvat
Liite 9/1	Valokuvia. Elina Lassi
Liite 9/2	Valokuvia. Elina Lassi
Liite 9/3	Valokuvia. Elina Lassi

Ideakartta

Liite 1

Ʒ N Ɔ R < X P
H † | > J C Y E
↑ B M P † ◊ W X

Materiaalit ja hoito-ohjeet

Liite 2/1

Mystique -satiini, coffee

100 % PES

menekki -noin 1,5 m

30 ° käsinpesu

Gemini –sifonki, coffee

100 % PES

menekki –noin 1,7 m

30 ° käsinpesu

Gemini –sifonki, black

100 % PES

menekki –noin 1m

30 ° käsinpesu

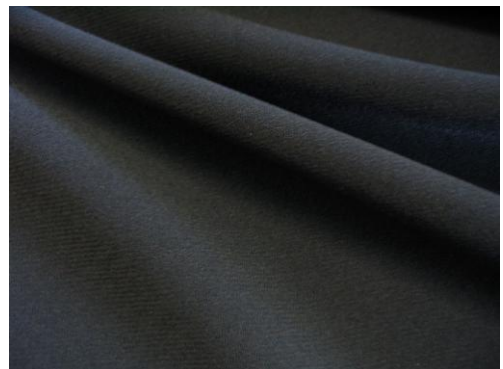

Prestige –kreppi, black

100 % PES

menekki –noin 1,5 m

30 ° käsinpesu

Pleated romantica –pliseerattu kangas, ivory

100 % PES

menekki –noin 0,5 m

30 ° käsinpesu

Muut materiaalit

Lammasnappa

Vuorikankaat (antistaattinen)

- viskoosi-polyesteri, 30 ° hienopesu

Korsettikangas (musta)

- polyesteri, 30 ° hienopesu

Korsettikangas (vaalea)

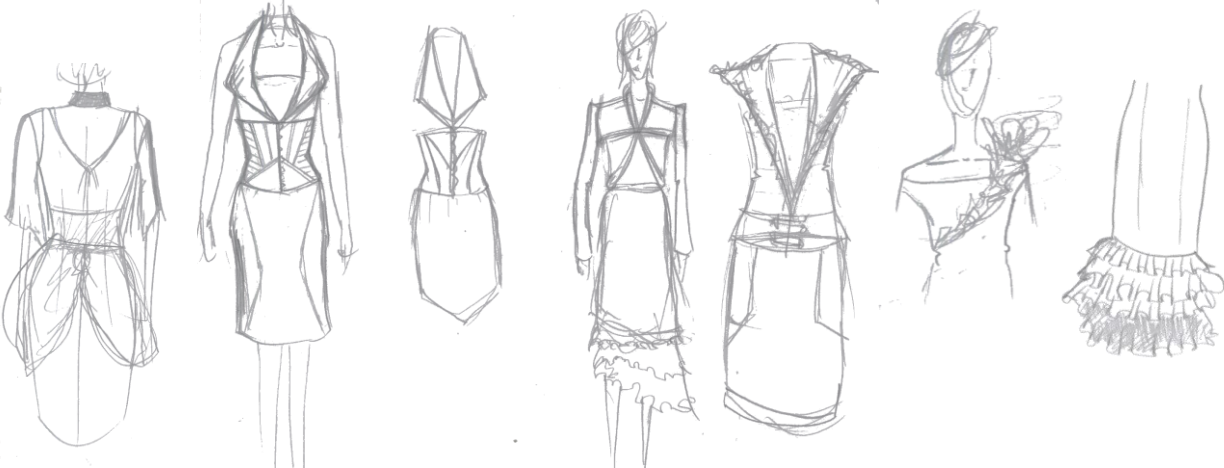
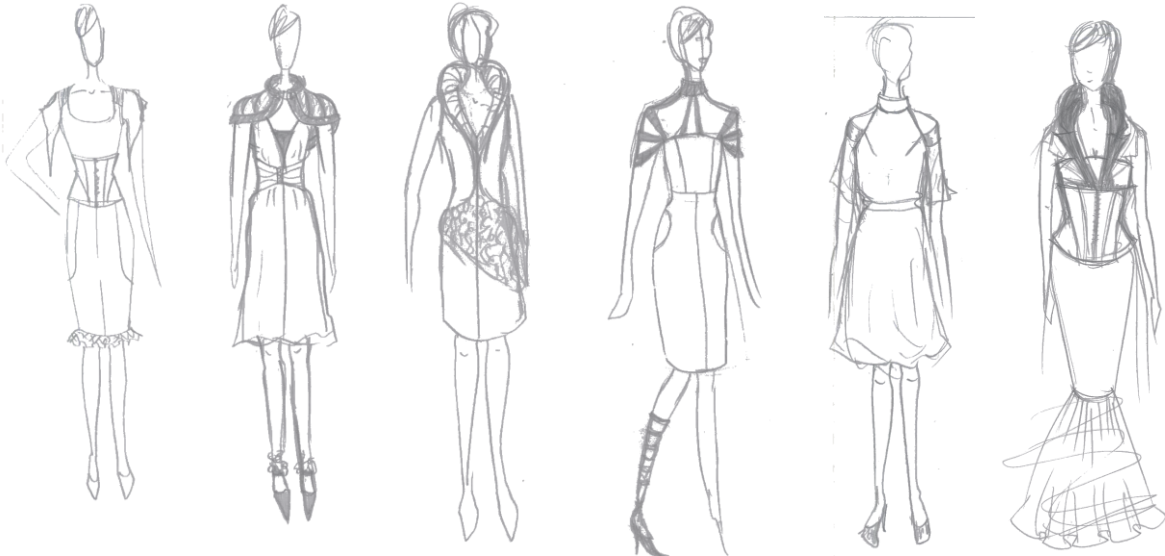
- puuvillabatisti, 40 °

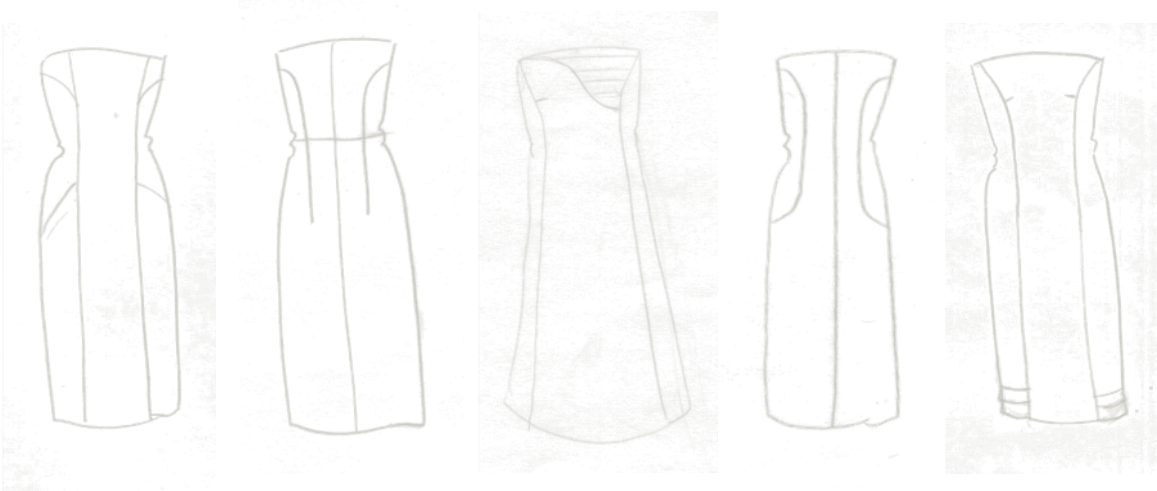
Satiini (musta & beige)

- 100 % polyesteri, 30 ° hienopesu

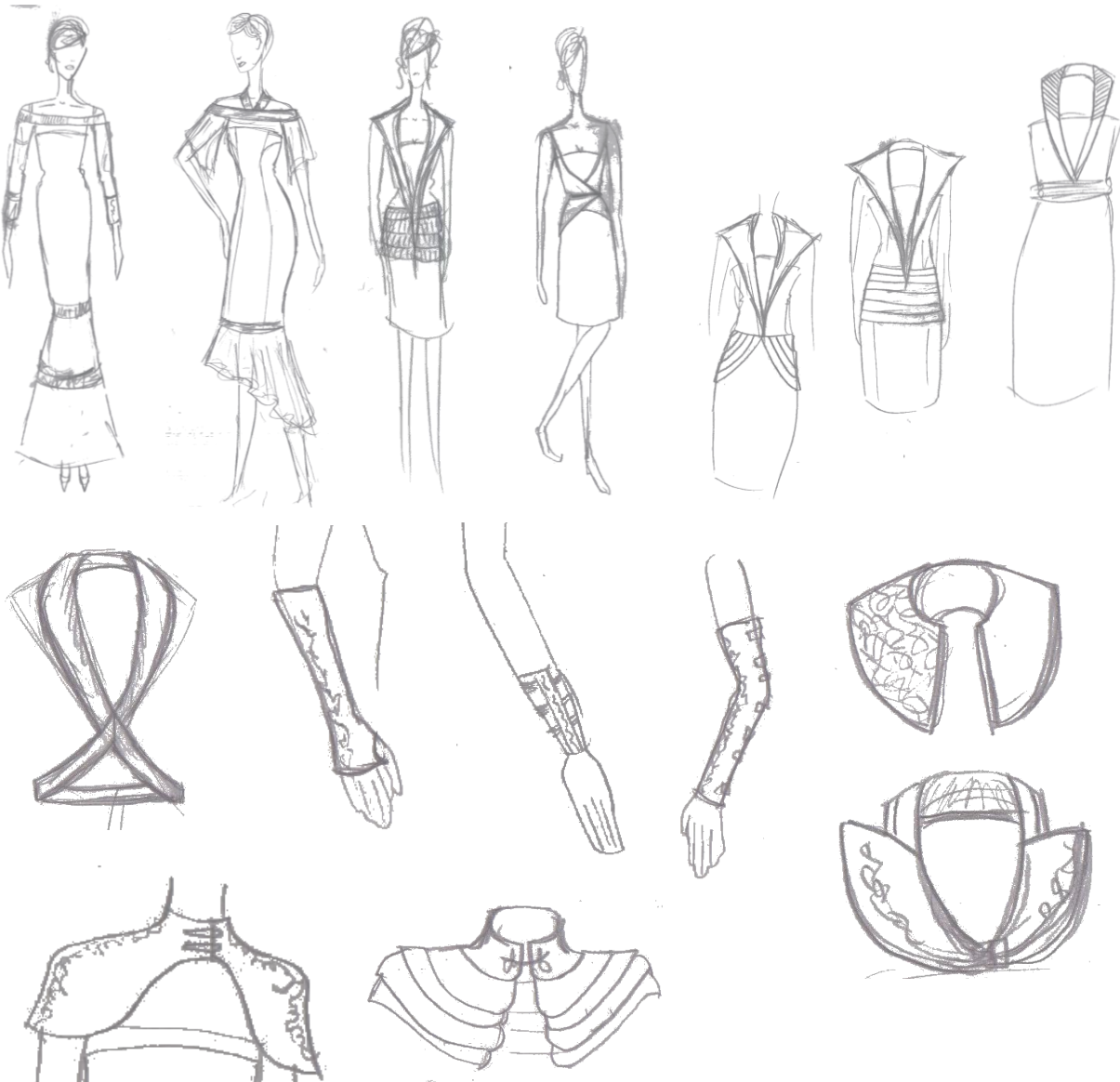
Tukikankaat

-Lähes kaikki kankaat kestäisivät konepesun, mutta tässä tapauksessa suosittelen valmiille vaatteelle käsinpesua tai kemiallista pesua konepesun sijaan.

Yllä perusmekon luonnoksia. Alapuolella jatkokehiteltyjä luonnoksia.

Ensimmäisiä luonnoksia reikäkuviointista.

Liite 3/3

Jatkokehiteltyjä luonnoksia

Yllä satiinikauluksen valmistusvaiheita.

Yllä olevassa kuvassa vasemmalla on kuminauhakokeilu ja oikealla tekonahkaan on ommeltu rypytyslanka. Alla olevissa kuvissa rypytys on saatu aikaan laskostamalla erikokoisin laskoksin.

Nuken päällä muotoiltu kaulus.

Irrotettavan sifonkiyläosan proto.

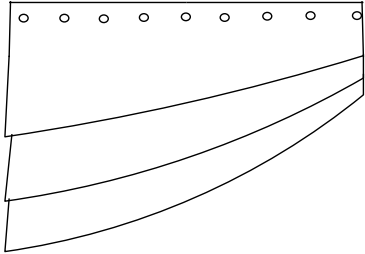

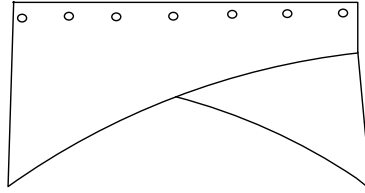

Tasokuvat

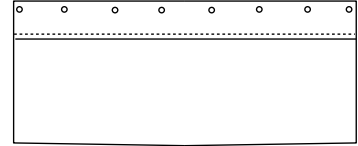
Liite 7/1

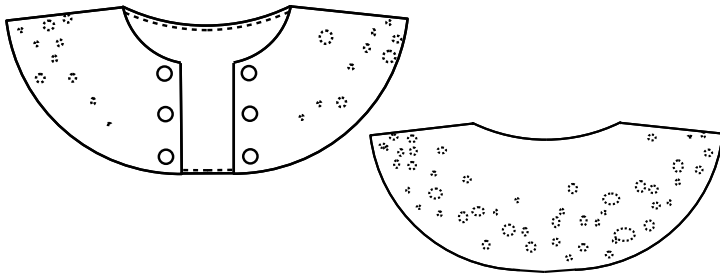
Helma 1

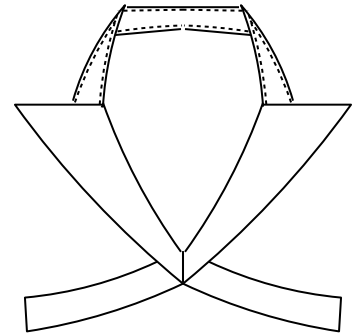
Helma 2

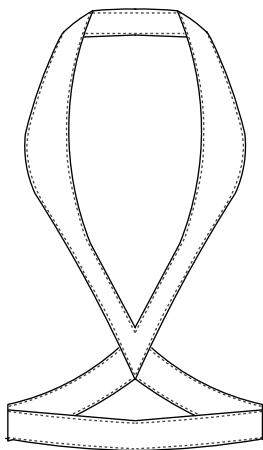
Helma 3

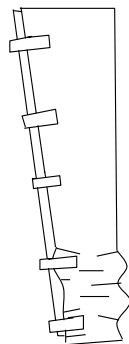
Satiinikaulus

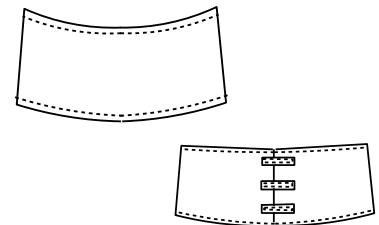
Pliseerattu kaulus

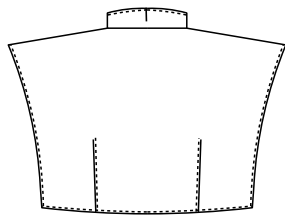
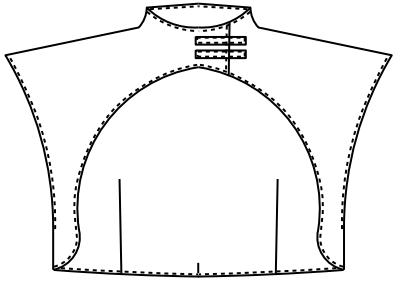
Nahkakaulus

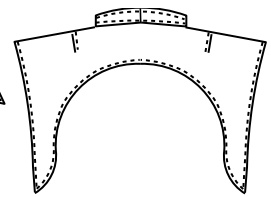
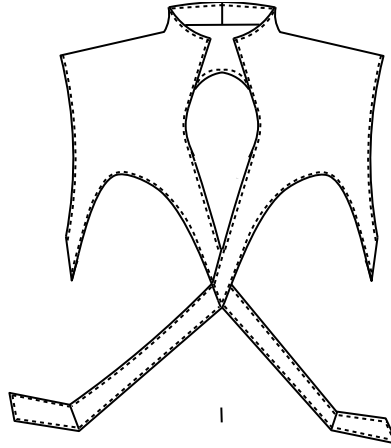
Ranneke

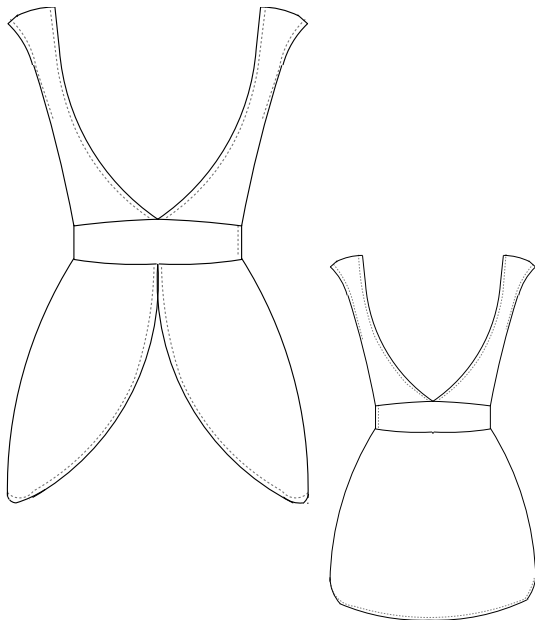
Kaulanauha

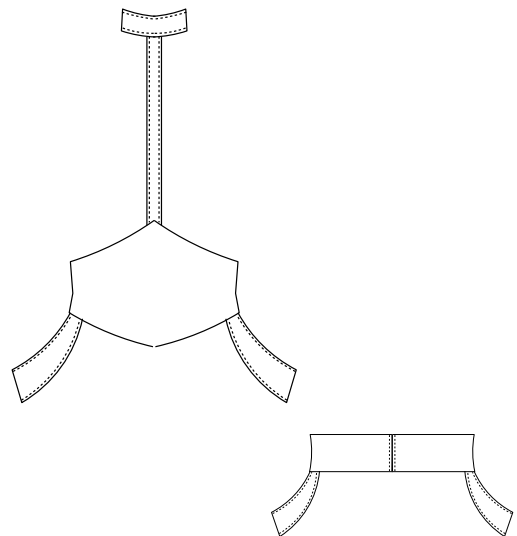
Bolero 1

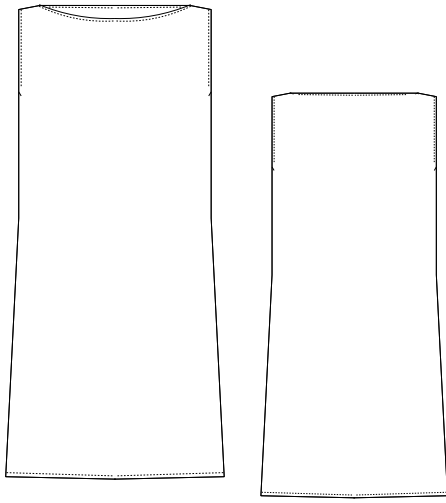
Bolero 2

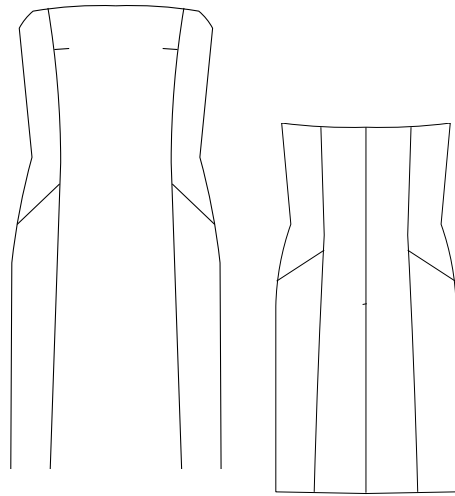
Irrotettava mekko

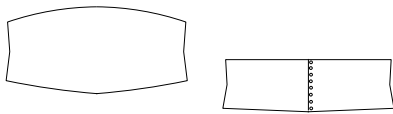
Vyö + nahkaosat

Sifonkimekko

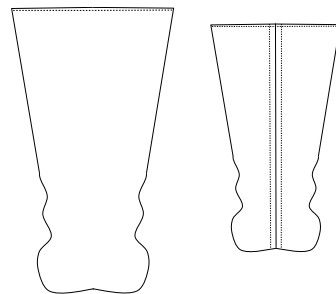
Perusmekko

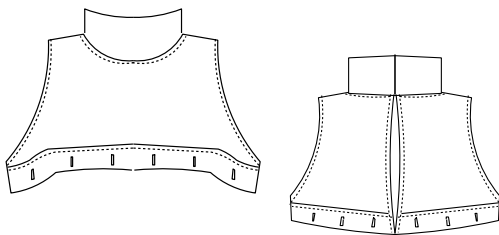
Pliseerattu vyö

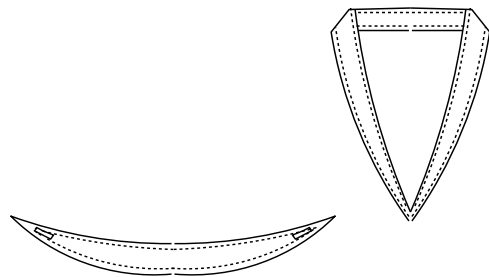
Satiinivyö

Säärystin

Sifonkiyläosa

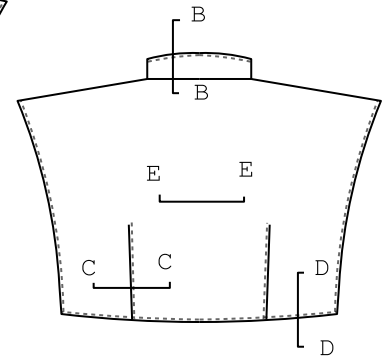
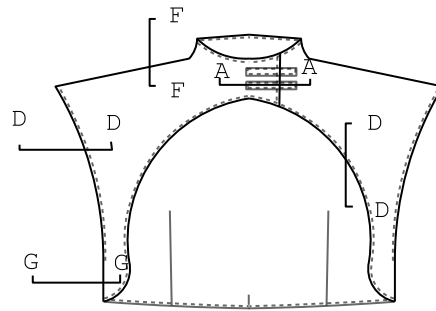

Irrotettavia olkaimia

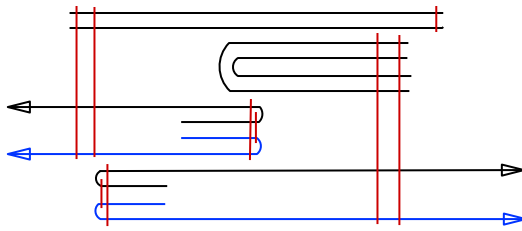
Poikkileikkauskuvat

Liite 8/1

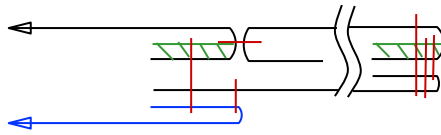
Nahkabolero 1

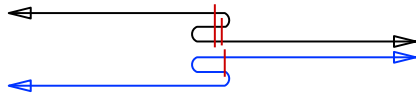
A-A

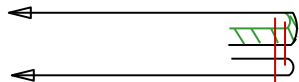
B-B

C-C

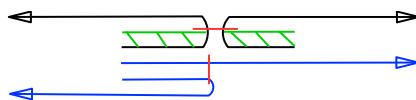
D-D

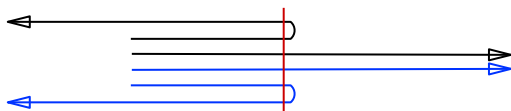
E-E

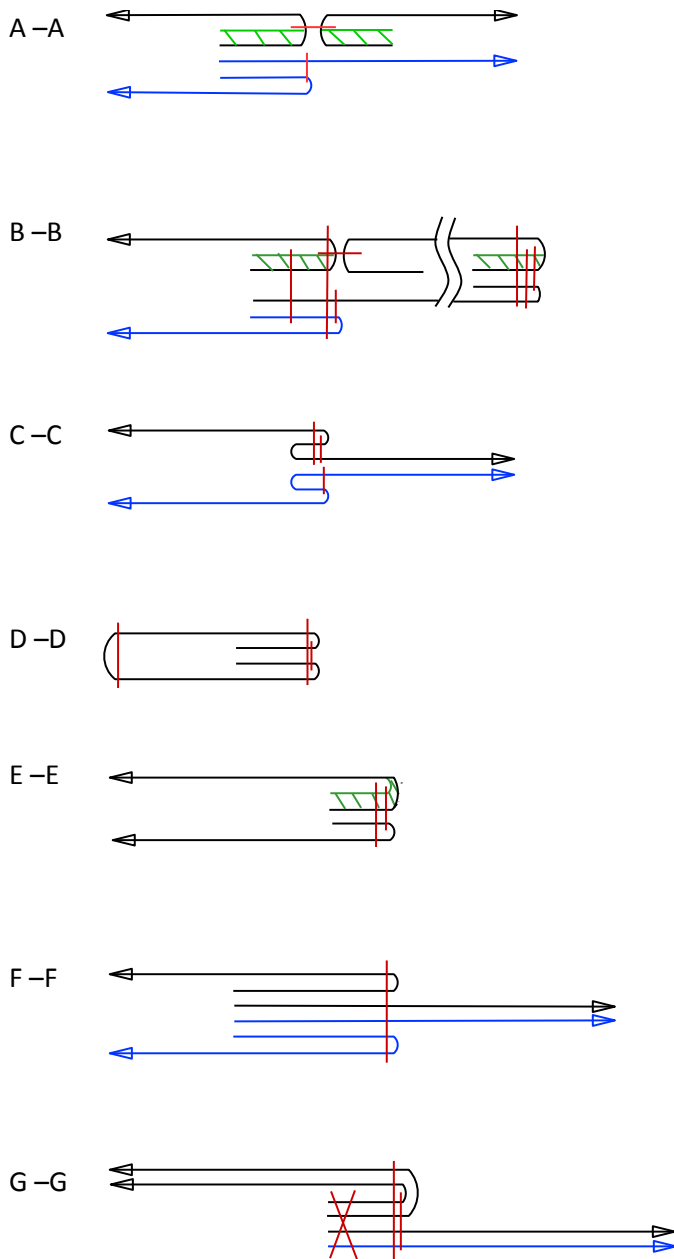
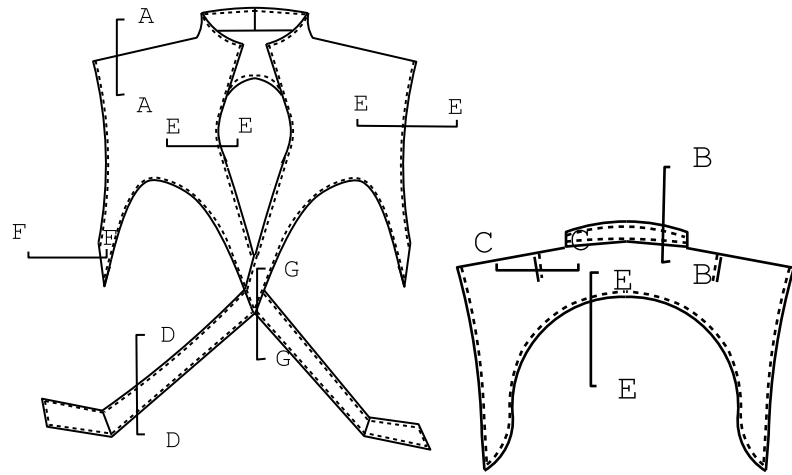

F-F

G-G

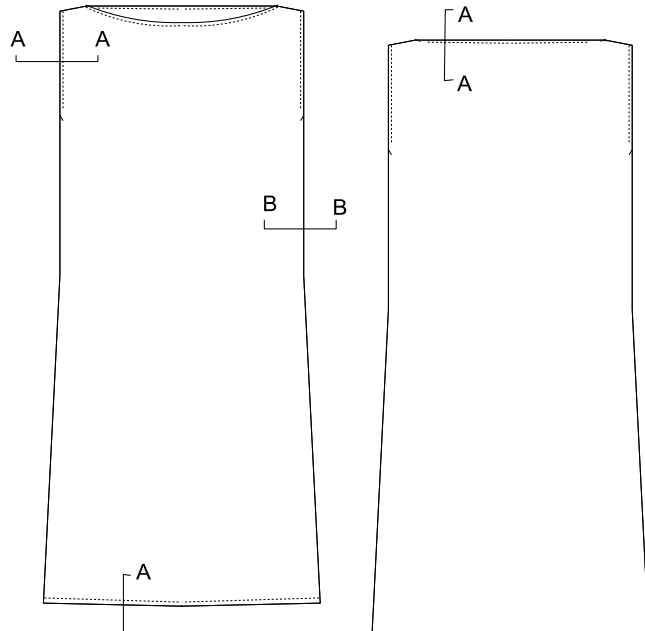
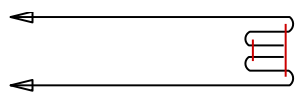
Sifonkimekko

Liite 8/3

A-A

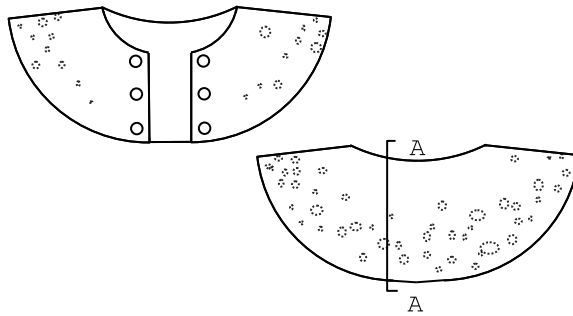
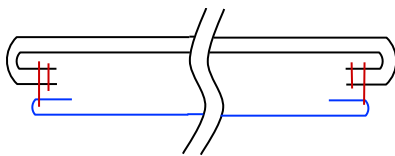

B-B

Satiinikaulus

A-A

Satiinivyö

A-A

